KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 23.9.2020 r.
COM(2020) 612 final

2020/0278 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

wprowadzające kontrolę przesiewową obywateli państw trzecich na granicach zewnętrznych oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 767/2008, (UE) 2017/2226, (UE) 2018/1240 i (UE) 2019/817

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Uzasadnienie

We wrześniu 2019 r. przewodnicząca Komisji Europejskiej Ursula von der Leyen zapowiedziała nowy pakt o migracji i azylu, w którym miało zostać nakreślone kompleksowe podejście do granic zewnętrznych, systemów azylowych i powrotowych, strefy Schengen jako przestrzeni swobodnego przepływu osób oraz aspektów zewnętrznych.

Nowy pakt o migracji i azylu, przedstawiony wraz z niniejszym wnioskiem, wyznacza nowy kierunek polityki w dziedzinie migracji, opartej na kompleksowym podejściu do zarządzania migracją. Niniejszy wniosek ustanawia wspólne ramy, które umożliwią zarządzanie azylem i migracją na poziomie UE, co będzie kluczowym elementem kompleksowego podejścia, oraz ma na celu promowanie wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi. W oparciu o nadrzędne zasady solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności w nowym pakcie postuluje się kształtowanie polityki w sposób zintegrowany, który będzie łączył politykę w takich dziedzinach, jak azyl, migracja, powroty, ochrona granic zewnętrznych, zwalczanie przemytu migrantów oraz stosunki z kluczowymi państwami trzecimi, i odzwierciedlał podejście obejmujące całą administrację rządową. W pakcie zwraca się uwagę, że kompleksowe podejście to również dawanie silniejszego, bardziej trwałego i namacalnego wyrazu zasadzie solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności. Zasady te powinny zatem mieć zastosowanie do zarządzania migracją w ujęciu całościowym, począwszy od zapewnienia dostępu do ochrony międzynarodowej, a skończywszy na przeciwdziałaniu migracji nieuregulowanej i niedozwolonemu przemieszczaniu się.

Wyzwania w zakresie zarządzaniem migracją, związane w szczególności z zapewnieniem szybkiej identyfikacji osób potrzebujących ochrony międzynarodowej lub skutecznego przeprowadzania powrotów (w przypadku osób, które nie potrzebują ochrony), powinny być traktowane w jednolity sposób przez UE jako całość. Dostępne dane świadczą o tym, że napływ obywateli państw trzecich, którzy ewidentnie wymagają ochrony międzynarodowej, jak obserwowano w latach 2015–2016, został częściowo zastąpiony mieszanym napływem osób. Ważne jest zatem opracowanie nowego skutecznego procesu umożliwiającego lepsze zarządzanie mieszanymi przepływami migracyjnymi. W szczególności ważne jest stworzenie narzędzia umożliwiającego identyfikowanie na jak najwcześniejszym etapie tych osób, które prawdopodobnie nie otrzymają ochrony w UE[1]. Takie narzędzie powinno stanowić element procesu kontroli na granicach zewnętrznych, zapewniać szybki wynik, opierać się na jasnych i uczciwych zasadach i skutkować skierowaniem na odpowiednią ścieżkę proceduralną (procedura azylowa lub procedura spełniająca wymogi dyrektywy powrotowej[2]). Powinno prowadzić do zwiększenia synergii między kontrolami na granicach zewnętrznych, procedurami azylowymi i procedurami powrotu.

---

[1] Odsetek migrantów przybywających z krajów, dla których obywateli wskaźnik przyznawania azylu jest niższy niż 25 %, wzrósł z 14 % w 2015 r. do 57 % w 2018 r.

[2] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 98.

W niniejszym wniosku przewiduje się wprowadzenie **kontroli przesiewowej przed wjazdem**, która powinna mieć zastosowanie do wszystkich obywateli państw trzecich znajdujących się na granicy zewnętrznej i niespełniających warunków wjazdu albo po sprowadzeniu na ląd w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczych. Wniosek zakłada wprowadzenie jednolitych zasad dotyczących procedur, których należy przestrzegać na etapie oceny indywidualnych potrzeb obywateli państw trzecich przed wjazdem, oraz jednolitych zasad regulujących długość procesu gromadzenia odpowiednich informacji w celu określenia procedur, które należy zastosować w odniesieniu do takich osób.

Przepisy, które są przedmiotem wniosku, przyczynią się również do stworzenia unijnych ram poprzez wprowadzenie jednolitych zasad kontroli przesiewowej migrantów o nieuregulowanym statusie zatrzymanych na danym terytorium, którzy uniknęli kontroli granicznej przy wjeździe do strefy Schengen. Ma to przyczynić się do ochrony strefy Schengen i zapewnić skuteczne zarządzanie migracją nieuregulowaną.

Cele i główne elementy kontroli przesiewowej

Kontrola przesiewowa, jako element nowego kompleksowego podejścia do migracji i przepływów mieszanych, ma przyczynić się do szybkiego ustalania tożsamości osób oraz identyfikowania wszelkich zagrożeń dla zdrowia i bezpieczeństwa, a także do szybkiego kierowania wszystkich obywateli państw trzecich, którzy znajdują się na granicy zewnętrznej i nie spełniają warunków wjazdu albo zostali sprowadzeni na ląd w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczej, na właściwą ścieżkę proceduralną.

Kontrola przesiewowa powinna polegać w szczególności na:

a) wstępnej kontroli stanu zdrowia i identyfikacji osób wymagających szczególnego traktowania,

b) kontroli tożsamości z wykorzystaniem informacji zawartych w europejskich bazach danych,

c) rejestracji danych biometrycznych (tj. danych daktyloskopijnych i danych dotyczących wizerunku twarzy) w odpowiednich bazach danych, w zakresie, w jakim jeszcze jej nie dokonano oraz

d) kontroli bezpieczeństwa poprzez przeszukanie odpowiednich krajowych i unijnych baz danych, w szczególności Systemu Informacyjnego Schengen (SIS), w celu zweryfikowania, czy dana osoba nie stanowi zagrożenia dla bezpieczeństwa wewnętrznego.

Oczekuje się, że proponowana kontrola przesiewowa wniesie wartość dodaną do obecnych procedur na granicach zewnętrznych, w szczególności poprzez:

– stworzenie jednolitych zasad identyfikacji obywateli państw trzecich niespełniających warunków wjazdu, o których mowa w kodeksie granicznym Schengen, oraz poddawania ich kontroli stanu zdrowia i kontroli bezpieczeństwa na granicach zewnętrznych, co zwiększy bezpieczeństwo w strefie Schengen;

– doprecyzowanie, że wjazd obywateli państw trzecich nie jest dozwolony, chyba że dana osoba otrzyma wyraźne zezwolenie na wjazd po sprawdzeniu, czy spełnia ona warunki wjazdu, lub gdy państwo członkowskie podejmie decyzję o zastosowaniu w indywidualnych przypadkach szczególnych zasad, o których mowa w art. 6 ust. 5 kodeksu granicznego Schengen;

– utworzenie jednolitego narzędzia, które umożliwi kierowanie na odpowiednią ścieżkę proceduralną wszystkich obywateli państw trzecich znajdujących się na granicy zewnętrznej i niespełniających warunków wjazdu albo sprowadzonych na ląd w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczej: może to być procedura spełniająca wymogi dyrektywy powrotowej albo – w przypadku wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – zwykła procedura azylowa, procedura przyspieszona, azylowa procedura graniczna bądź, ostatecznie, relokacja do innego państwa członkowskiego (bez przesądzania o wyniku takich procedur lub ich zastępowania) oraz

– stworzenie ram unijnych także w odniesieniu do kontroli przesiewowej obywateli państw trzecich, którzy wjechali na terytorium państw członkowskich bez zezwolenia i zostali zatrzymani na ich terytorium.

Zgodnie z wnioskiem prawa podstawowe osób, których dotyczy przewidziana w nim kontrola, należy chronić za pomocą niezależnego mechanizmu monitorowania, który ma zostać opracowany przez państwa członkowskie. Ten mechanizm monitorowania powinien obejmować w szczególności poszanowanie praw podstawowych w związku z kontrolą przesiewową, a także przestrzeganie mających zastosowanie przepisów krajowych w przypadku zatrzymania oraz zgodność z zasadą *non-refoulement*. Ponadto powinien on zapewniać szybkie i należyte rozpatrywanie skarg.

Ponadto we wniosku potwierdza się rolę agencji UE – Fronteksu i Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu – które mogą wspierać właściwe organy we wszystkich zadaniach związanych z kontrolą przesiewową. Ważna rola przypada także Agencji Praw Podstawowych, która ma wspierać państwa członkowskie w opracowaniu niezależnych mechanizmów monitorowania przestrzegania praw podstawowych w związku z kontrolą przesiewową.

Zakres wniosku

Proponowana kontrola przesiewowa powinna mieć zastosowanie na granicach zewnętrznych w odniesieniu do:

– wszystkich obywateli państw trzecich, którzy przekraczają granice zewnętrzne poza przejściami granicznymi i w przypadku których państwa członkowskie są zobowiązane na mocy rozporządzenia Eurodac do pobrania odcisków palców; dotyczy to również osób, które ubiegają się o ochronę międzynarodową;

– obywateli państw trzecich, którzy zostali sprowadzeni na ląd w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczej; oraz

– obywateli państw trzecich, którzy zgłaszają się na przejściach granicznych i nie spełniają warunków wjazdu i którzy ubiegają się o ochronę międzynarodową.

Jednocześnie kontrola przesiewowa musi opierać się na narzędziach wprowadzonych za pomocą innych instrumentów ustawodawczych, w szczególności tych dotyczących Eurodac[3],

[3] Wniosek dotyczący rozporządzenia (UE) XXXX zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 603/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia (UE) nr 604/2013 w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca oraz

korzystania z Systemu Informacyjnego Schengen do celów procedur powrotu[4] i procedur azylowych[5], oraz musi być z tymi narzędziami powiązana.

Obywatele państw trzecich przekraczający granice zewnętrzne poza przejściami granicznymi albo sprowadzeni na ląd w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczych, w tym osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową

w sprawie występowania o porównanie z danymi Eurodac przez organy ścigania państw członkowskich i Europol na potrzeby ochrony porządku publicznego.

[4] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1860 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, Dz.U. L 312 z 7.12.2018, s. 1.

[5] Zmieniony wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólną procedurę ubiegania się o ochronę międzynarodową w Unii i uchylającego dyrektywę 2013/32/UE

Zgodnie z kodeksem granicznym Schengen[6] granice zewnętrzne mogą być przekraczane wyłącznie na zgłoszonych przejściach granicznych[7]. Kontrola graniczna[8] obejmuje odprawę graniczną przeprowadzaną na przejściach granicznych oraz ochronę granicy między przejściami granicznymi w celu uniemożliwienia uniknięcia przez osoby odprawy granicznej i zniechęcenia ich do tego, zwalczania przestępczości transgranicznej oraz stosowanie środków wobec osób, które przekroczyły granicę bez zezwolenia. W związku z tym obywatele państw trzecich, którzy przekroczyli granice zewnętrzne w sposób niedozwolony i nie mają prawa pobytu na terytorium danego państwa członkowskiego, muszą zostać poddani procedurom spełniającym wymogi dyrektywy powrotowej[9]. W przypadku gdy obywatel państwa trzeciego zwraca się o ochronę międzynarodową, należy zapewnić dostęp do procedury azylowej, a daną osobę należy skierować do organów rozstrzygających. W stosownych przypadkach zasady te powinny mieć również zastosowanie do obywateli państw trzecich sprowadzonych na ląd w wyniku operacji poszukiwawczo-ratowniczych.

Aby obowiązkowa kontrola przesiewowa obywateli państw trzecich zatrzymanych poza przejściami granicznymi dobrze wpisywała się w obowiązujące ramy prawne, które tworzą w szczególności rozporządzenie Eurodac i System Informacyjny Schengen do celów powrotu[10], a także dyrektywa w sprawie procedur azylowych[11], powinna ona obejmować te osoby, w przypadku których państwa członkowskie są zobowiązane do pobierania danych biometrycznych zgodnie z rozporządzeniem Eurodac[12].

Kodeks graniczny Schengen nie przewiduje żadnego szczególnego obowiązku dotyczącego przeprowadzenia badania lekarskiego obywateli państw trzecich zatrzymanych podczas ochrony granicy. Obywatele państw trzecich, którzy znajdują się na granicy zewnętrznej i nie spełniają warunków wjazdu albo zostali sprowadzeniu na ląd w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczej, mogli być narażeni na zagrożenia dla zdrowia (np. gdy przybywają ze stref objętych wojną lub byli narażeni na kontakt z chorobami zakaźnymi). Ważne jest zatem, aby na jak najwcześniejszym etapie zidentyfikować wszystkie osoby wymagające natychmiastowej opieki, a także zidentyfikować małoletnich i osoby wymagające szczególnego traktowania, tak by umożliwić im skorzystanie z odpowiedniej procedury: azylowej procedury granicznej lub procedury przyspieszonej, zgodnie z kryteriami mającymi zastosowanie do tych procedur. Wybuch pandemii COVID-19 również pokazuje, że potrzebne są kontrole stanu zdrowia w celu identyfikacji osób wymagających izolacji ze względów dotyczących zdrowia publicznego. W związku z tym konieczne są jednolite przepisy dotyczące wstępnych kontroli stanu zdrowia, które miałyby zastosowanie do wszystkich obywateli państw trzecich poddawanych kontroli przesiewowej.

---

6 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), Dz.U. L 77 z 23.3.2016, s. 1.

7 Art. 5 rozporządzenia 2016/399.

8 Art. 2 rozporządzenia 2016/399.

9 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 98.

10 Zob. przypis 4.

11 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej, Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 60.

13 Obywatelom państw trzecich, którzy nie ubiegają się o ochronę międzynarodową, nie spełniają warunków wjazdu ani nie podlegają żadnemu z wyjątków określonych w art. 6 ust. 5 kodeksu granicznego Schengen, należy odmówić wjazdu zgodnie z art. 14 rozporządzenia 2016/399 (kodeks graniczny Schengen).

Obywatele państw trzecich niespełniający warunków wjazdu i ubiegający się o ochronę międzynarodową na przejściach granicznych

Zgodnie z art. 3 kodeksu granicznego Schengen kontrole graniczne powinny być przeprowadzane bez uszczerbku dla praw uchodźców i obywateli państw trzecich ubiegających się o ochronę międzynarodową. Kodeks graniczny Schengen nie zawiera jednak wystarczających instrukcji dla funkcjonariuszy straży granicznej dotyczących sposobu postępowania z obywatelami państw trzecich ubiegającymi się o ochronę międzynarodową na przejściach granicznych[13], a w państwach członkowskich obserwowane są różne praktyki w tym zakresie. W rezultacie obywatele państw trzecich, którym na podstawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej zezwolono na wjazd na terytorium danego państwa, mimo że nie spełniają warunków wjazdu, mogą uciec.

Ponadto, również w odniesieniu do obywateli państw trzecich w tej sytuacji, nie ma obecnie przepisów dotyczących badania lekarskiego. Należy zatem ustanowić dodatkowe przepisy w celu płynnego powiązania kontroli granicznej na granicach zewnętrznych z odpowiednimi kolejnymi procedurami przewidzianymi w dorobku prawnym dotyczącym azylu lub powrotu.

Konieczne jest również doprecyzowanie, że w czasie trwania kontroli przesiewowej, oznaczającej kontrolę przeprowadzaną w celu określenia odpowiedniej procedury (procedur) do zastosowania w następnej kolejności, obywatelom państw trzecich, których to dotyczy, nie powinno zezwalać się na wjazd na terytorium państw członkowskich. Zasada ta powinna mieć zastosowanie do wszystkich obywateli państw trzecich poddanych kontroli przesiewowej na granicach zewnętrznych.

Gwarancje wynikające z obowiązujących procedur i możliwość stosowania relokacji

Wszyscy obywatele państw trzecich poddani kontroli przesiewowej, jeżeli występują o ochronę międzynarodową w czasie zatrzymania, w trakcie kontroli granicznej na przejściu granicznym lub w trakcie kontroli przesiewowej, powinni być uznawani za osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową. Art. 26 i 27 rozporządzenia [w sprawie procedury azylowej] XXXX, jak również skutki prawne dotyczące [dyrektywy w sprawie warunków przyjmowania] XXXX powinny mieć zastosowanie jednak dopiero po zakończeniu kontroli przesiewowej.

Podobnie procedury ustanowione w dyrektywie powrotowej powinny zacząć obowiązywać w odniesieniu do osób objętych niniejszym wnioskiem dopiero po zakończeniu kontroli przesiewowej.

Po kontroli przesiewowej może nastąpić relokacja w ramach mechanizmu solidarności ustanowionego przepisami rozporządzenia (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie zarządzania azylem i migracją], jeżeli państwo członkowskie dobrowolnie okazuje solidarność lub jeżeli osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową nie podlegają procedurze granicznej na podstawie rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX (rozporządzenie w sprawie procedury azylowej), albo w ramach mechanizmu reagowania na sytuacje kryzysowe ustanowionego rozporządzeniem (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie sytuacji kryzysowych].

Ogólne wyłączenie

[13] Obywatelom państw trzecich, którzy nie ubiegają się o ochronę międzynarodową, nie spełniają warunków wjazdu ani nie podlegają żadnemu z wyjątków określonych w art. 6 ust. 5 kodeksu granicznego Schengen, należy odmówić wjazdu zgodnie z art. 14 rozporządzenia 2016/399 (kodeks graniczny Schengen).

Kontrola przesiewowa nie ma mieć zastosowania do obywateli państw trzecich, którzy spełniają warunki wjazdu określone w art. 6 rozporządzenia 2016/399 (kodeks graniczny Schengen). Jeżeli podczas kontroli przesiewowej okaże się, że dany obywatel państwa trzeciego spełnia te warunki, kontrola przesiewowa powinna zakończyć się natychmiast, a obywatel państwa trzeciego powinien uzyskać zezwolenie na wjazd na terytorium państwa członkowskiego. Nie ma to wpływu na możliwość stosowania kar za przekroczenie granicy zewnętrznej bez zezwolenia, o których mowa w art. 5 ust. 3 kodeksu granicznego Schengen.

Podobnie kontrola przesiewowa nie powinna mieć zastosowania do obywateli państw trzecich, w odniesieniu do których państwo członkowskie może lub jest zobowiązane zastosować odstępstwo w odniesieniu do warunków wjazdu. Wyczerpujący wykaz takich przypadków znajduje się w art. 6 ust. 5 kodeksu granicznego Schengen i obejmuje przypadki obywateli państw trzecich, którzy posiadają dokument pobytowy lub wizę długoterminową wydaną przez inne państwo członkowskie i którym zezwala się na wjazd na terytorium państwa członkowskiego w celu tranzytu, lub obywateli państw trzecich, którym w drodze decyzji indywidualnej państwo członkowskie zezwoliło na wjazd na jego terytorium ze względów humanitarnych (np. w celu leczenia). Jeżeli jednak państwo członkowskie uzna, że osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową mogłyby skorzystać z decyzji indywidualnej zezwalającej na wjazd, o której mowa w art. 6 ust. 5 lit. c), taka osoba powinna zostać skierowana do kontroli przesiewowej, a wydanie zezwolenia na wjazd powinno zostać wstrzymane do czasu zakończenia odpowiedniej procedury przyznawania ochrony międzynarodowej.

Obywatele państw trzecich zatrzymani na terytorium

Obywatele państw trzecich zatrzymani przez policję lub inne właściwe organy na terytorium państwa członkowskiego, którzy nie spełniają warunków wjazdu i pobytu, muszą zostać poddani procedurom powrotu zgodnie z dyrektywą powrotową, chyba że wystąpią o ochronę międzynarodową. W tym ostatnim przypadku wniosek takich osób powinien zostać rozpatrzony lub osoby takie powinny uzyskać zezwolenie na pobyt lub prawo pobytu w danym państwie członkowskim.

Aby lepiej chronić strefę Schengen i zapewnić właściwe zarządzanie migracją nieuregulowaną, państwa członkowskie powinny być również zobowiązane do poddania tych osób kontroli przesiewowej. Obowiązek ten nie powinien jednak mieć zastosowania w przypadku osób przekraczających okres dozwolonego pobytu (obywatele państw trzecich, którzy przekroczyli okres pobytu wskazany na wizie, np. przez pozostanie w państwach członkowskich przez okres dłuższy niż 90 dni w 180-dniowym okresie lub przez przebywanie przez okres dłuższy niż okres dozwolony na podstawie posiadanego dokumentu pobytowego lub posiadanej wizy długoterminowej), ponieważ osoby znajdujące się w takiej sytuacji zostały poddane odprawie granicznej po przyjeździe.

Kontrola przesiewowa osób zatrzymanych na terytorium państwa członkowskiego (z poszanowaniem powyższego ograniczenia) powinna rekompensować fakt, że osobom tym prawdopodobnie udało się uniknąć odprawy granicznej przy wjeździe na terytorium Unii Europejskiej i strefy Schengen. Poprzez włączenie tych przypadków do zakresu stosowania proponowanego rozporządzenia zapewnia się, aby również ta kontrola przesiewowa przebiegała zgodnie z jednolitymi zasadami i standardami.

Czynnikiem decydującym o zastosowaniu kontroli przesiewowej w takich przypadkach powinien być brak stempla wjazdowego w dokumencie podróży lub całkowity brak dokumentu podróży, oznaczający niemożność wiarygodnego potwierdzenia, że dana osoba przekroczyła granicę zewnętrzną w sposób uregulowany. Kiedy system wjazdu/wyjazdu zostanie uruchomiony w 2022 r., stemple zostaną zastąpione bardziej wiarygodnymi wpisami

w systemie elektronicznym dostępnym także dla organów ścigania, co da dodatkową pewność co do legalnego wjazdu obywateli państw trzecich na terytorium państw członkowskich.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Wniosek dotyczy wyzwań związanych z ochroną granic zewnętrznych i zapobieganiem niedozwolonemu przemieszczaniu się w obrębie obszaru bez kontroli na granicach wewnętrznych. Kontrola przesiewowa stanowi uzupełnienie przepisów dotyczących kontroli granicznej na granicach zewnętrznych, określonych w rozporządzeniu 2016/399 (kodeks graniczny Schengen). Stanowi ona w szczególności uzupełnienie zobowiązań państw członkowskich wynikających z art. 3 i 13 tego kodeksu w odniesieniu do obowiązku zapobiegania niedozwolonemu wjazdowi, a także obowiązku przeprowadzania kontroli granicznych bez uszczerbku dla praw uchodźców i obywateli państw trzecich wymagających ochrony międzynarodowej. Odzwierciedla to również fakt, że w odniesieniu do obywateli państw trzecich zatrzymanych na terytorium państwa członkowskiego w przypadku braku stempla w dokumencie podróży (lub – po uruchomieniu systemu wjazdu/wyjazdu w 2022 r. – w przypadku braku wpisu w systemie elektronicznym dostępnym również dla organów ścigania) uznaje się, że warunki wjazdu nie zostały spełnione.

Wniosek odzwierciedla ostatnie zmiany w dorobku Schengen, w szczególności wdrożenie systemu wjazdu/wyjazdu[14], zaplanowane na 2022 r. Uwzględniono w nim także ramy interoperacyjności ustanowione przepisami rozporządzeń (UE) 2019/817[15] i (UE) 2019/818[16]. Niezbędne zmiany w aktach prawnych ustanawiających poszczególne bazy danych, takie jak system wjazdu/wyjazdu (EES), europejski system informacji o podróży oraz zezwoleń na podróż (ETIAS), wizowy system informacyjny (VIS), ograniczają się do zapewnienia praw dostępu wyznaczonym organom w związku z kontrolą przesiewową.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Niniejszy wniosek jest jednym z aktów legislacyjnych składających się na nowy pakt o migracji i azylu i zawiera przepisy przewidujące dodatkowy element w zarządzaniu migracją w pełnej spójności z wnioskami dotyczącymi rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją, rozporządzenia w sprawie procedury azylowej, rozporządzenia w sprawie sytuacji kryzysowych oraz zmienionym wnioskiem dotyczącym przekształcenia rozporządzenia Eurodac.

Niniejszy wniosek w powiązaniu z powyższymi wnioskami ma przyczynić się do zmiany podejścia do migracji na bardziej kompleksowe poprzez płynne powiązanie wszystkich etapów procesu migracyjnego, od przybycia poprzez rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej aż po przeprowadzanie powrotów, w stosownych przypadkach. Powinno to iść w parze z pełnym poszanowaniem praw podstawowych. W tym celu proponuje się zapewnienie, aby każde państwo członkowskie ustanowiło niezależny mechanizm monitorowania, tak by zagwarantować przestrzeganie praw podstawowych

---

[14] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2226 z dnia 30 listopada 2017 r. ustanawiające system wjazdu/wyjazdu (EES) w celu rejestrowania danych dotyczących wjazdu i wyjazdu obywateli państw trzecich przekraczających granice zewnętrzne państw członkowskich i danych dotyczących odmowy wjazdu w odniesieniu do takich obywateli oraz określające warunki dostępu do EES na potrzeby ochrony porządku publicznego, Dz.U. L 327 z 9.12.2017, s. 20.

[15] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/817 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie ustanowienia ram interoperacyjności systemów informacyjnych UE w obszarze granic i polityki wizowej, Dz.U. L 135 z 22.5.2019, s. 27.

[16] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/818 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie ustanowienia ram interoperacyjności systemów informacyjnych UE w obszarze współpracy policyjnej i sądowej, azylu i migracji, Dz.U. L 135 z 22.5.2019, s. 85.

w związku z kontrolą przesiewową oraz właściwe zbadanie wszelkich skarg dotyczących naruszenia praw podstawowych.

Mechanizm monitorowania w odniesieniu do kontroli przesiewowej powinien być częścią sprawowania rządów (w obszarze migracji) i monitorowania sytuacji migracyjnej przewidzianych w nowym rozporządzeniu w sprawie zarządzania azylem i migracją. Państwa członkowskie powinny uwzględnić wyniki monitorowania prowadzonego za pomocą własnych krajowych mechanizmów monitorowania na podstawie niniejszego rozporządzenia w strategiach krajowych przewidzianych w rozporządzeniu w sprawie zarządzania azylem i migracją.

Niniejszy wniosek nie ma wpływu na obowiązujące procedury w zakresie azylu i powrotów ani nie ogranicza korzystania z indywidualnych praw, lecz jedynie lepiej organizuje etap poprzedzający wjazd, aby ułatwić lepsze wykorzystanie tych procedur.

Po zakończeniu kontroli przesiewowej obywatele państw trzecich powinni zostać skierowani do właściwych organów, które – korzystając z informacji zebranych podczas kontroli przesiewowej w formularzu wywiadu – powinny podjąć odpowiednie decyzje.

Informacje zgromadzone podczas kontroli przesiewowej powinny zatem pomóc w osiągnięciu celów odpowiednich procedur w bardziej efektywny sposób. Powinny one w szczególności pomóc właściwym organom azylowym w identyfikacji tych osób ubiegających się o azyl, które powinny być objęte procedurą graniczną, zgodnie z proponowanymi zmianami rozporządzenia w sprawie procedury azylowej. Powinny również pomóc w zwalczaniu przemytu i usprawnieniu kontroli granicznych dzięki lepszemu zrozumieniu przepływów migracyjnych.

Dane biometryczne, o których mowa w rozporządzeniu XXXX [rozporządzenie Eurodac], zgromadzone podczas kontroli przesiewowej, wraz z danymi, o których mowa w art. [12, 13, 14 i 14a] tego rozporządzenia, należy przekazywać do Eurodac w odniesieniu do obywateli państw trzecich, w przypadku których państwa członkowskie są zobowiązane do pobierania odcisków palców. Wprowadzając ten wymóg gromadzenia i przekazywania danych podczas kontroli przesiewowej, niniejsze rozporządzenie określa w czasie i tym samym potwierdza obowiązki dotyczące pobierania odcisków palców i rejestracji obywateli państw trzecich. Kontrola przesiewowa ułatwi również sprawdzanie danych w innych wielkoskalowych systemach informatycznych, takich jak System Informacyjny Schengen, do celów powrotów.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawą wniosku jest art. 77 ust. 2 lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który dotyczy opracowania polityki mającej na celu przeprowadzanie kontroli osób i skuteczne monitorowanie przekraczania granic zewnętrznych.

Jeżeli chodzi o zmiany rozporządzeń ustanawiających różne bazy danych (VIS, EES, ETIAS) oraz rozporządzeń ustanawiających interoperacyjność, wniosek opiera się dodatkowo na art. 77 ust. 2 lit. d) TFUE, który dotyczy opracowania polityki z myślą o wszelkich środkach niezbędnych do stopniowego wprowadzania zintegrowanego systemu zarządzania granicami zewnętrznymi.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Działania w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości wchodzą w zakres kompetencji dzielonych między Unią Europejską a państwami członkowskimi zgodnie z art. 4

ust. 2 TFUE. W związku z tym zasada pomocniczości ma zastosowanie na podstawie art. 5 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej: Unia podejmuje działania tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim cele proponowanego działania nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie (na szczeblu centralnym albo regionalnym i lokalnym), lecz raczej na poziomie Unii (ze względu na skalę lub skutki proponowanego działania).

Cele niniejszego wniosku nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie działające samodzielnie, natomiast możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii. Wynika to z faktu, że dotyczą one kontroli osób na granicach zewnętrznych oraz skutecznego monitorowania przekraczania takich granic. Jak wyjaśniono w motywie 6 kodeksu granicznego Schengen: „[k]ontrola graniczna leży w interesie nie tylko państwa członkowskiego, na którego granicach zewnętrznych jest ona dokonywana, ale w interesie wszystkich państw członkowskich, które zniosły kontrolę na granicach wewnętrznych. Kontrola graniczna powinna pomagać w zwalczaniu nielegalnej migracji i handlu ludźmi oraz zapobieganiu wszelkim zagrożeniom dla bezpieczeństwa wewnętrznego, porządku publicznego, zdrowia publicznego i stosunków międzynarodowych państw członkowskich”.

Proponowane środki uzupełniają obowiązujące przepisy dotyczące kontroli granicznej na granicach zewnętrznych przewidziane w kodeksie granicznym Schengen oraz inne środki wprowadzone na podstawie art. 77 ust. 2 lit. b) TFUE. Ponadto przyczyniają się do utrzymania obszaru bez kontroli na granicach wewnętrznych, ponieważ zapewniają właściwym organom lepszą orientację, jeżeli chodzi o to, kto przekracza granicę zewnętrzną, oraz przyczyniają się do bardziej efektywnego określenia procedury, która ma być zastosowana wobec danych obywateli państw trzecich. Unia może w związku z tym wprowadzić proponowane środki zgodnie z zasadą pomocniczości.

- **Proporcjonalność**

Wniosek jest proporcjonalny do wyznaczonych celów.

Wniosek stanowi odpowiedź na stwierdzone niedociągnięcia w zarządzaniu mieszanymi przepływami obywateli państw trzecich, którzy znajdują się na granicy zewnętrznej i nie spełniają warunków wjazdu albo zostali sprowadzeni na ląd w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczej, w tym obywateli państw trzecich ubiegających się o ochronę międzynarodową.

Wniosek wprowadza obowiązek sprawdzania danych biometrycznych obywateli państw trzecich, których to dotyczy, we wspólnym repozytorium danych umożliwiających identyfikację, które zostało ustanowione rozporządzeniem w sprawie interoperacyjności i zawiera wszystkie dane dotyczące tożsamości osób znanych wielkoskalowym systemom informatycznym w dziedzinie migracji, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Obowiązek ten sformułowano w taki sposób, aby uzyskiwano dostęp wyłącznie do tych danych, które są absolutnie niezbędne do identyfikacji obywateli państw trzecich (dane, do których uzyskuje się dostęp, są podobne do danych zawartych w dokumencie podróży), oraz aby nie dochodziło do powielania lub nowego gromadzenia danych w wielkoskalowym systemie informatycznym.

Kontrola przesiewowa powinna opierać się na odpowiednich europejskich systemach informacyjnych oraz, w miarę możliwości, być przeprowadzana na podstawie danych biometrycznych w celu zminimalizowania ryzyka błędnej identyfikacji.

Jednym z celów wniosku jest tworzenie synergii między różnymi procedurami i etapami zarządzania migrantami i osobami ubiegającymi się o azyl. Na przykład podczas kontroli przesiewowej trzeba będzie wziąć pod uwagę wszelkie ewentualne wcześniejsze przeszukania odpowiednich baz danych, w szczególności Systemu Informacyjnego Schengen. Ma to szczególne znaczenie w odniesieniu do osób ubiegających się o ochronę międzynarodową na przejściu granicznym, w przypadku których bazy danych należało przeszukać już podczas odprawy granicznej.

Oczekuje się, że gromadzenie niezbędnych i wyczerpujących informacji na temat obywateli państw trzecich, których to dotyczy, przyczyni się do przyspieszenia procedury azylowej po zakończeniu kontroli przesiewowej.

Podobnie proponowane jednolite przepisy dotyczące przeprowadzania na granicach zewnętrznych kontroli stanu zdrowia i identyfikacji obywateli państw trzecich, którzy ze względu na swoją sytuację wymagają szczególnego traktowania, ograniczają się do tego, co jest absolutnie niezbędne do osiągnięcia celu wniosku, tj. identyfikacji obywateli państw trzecich potrzebujących natychmiastowej opieki lub wymagających izolacji ze względów dotyczących zdrowia publicznego, a także osób, które wymagają szczególnego traktowania lub mają szczególne potrzeby dotyczące warunków przyjmowania lub potrzeby proceduralne, a także w celu zapewnienia im odpowiedniego wsparcia. Wniosek przewiduje także wymóg dostosowania sposobu przekazywania informacji dotyczących kontroli przesiewowej do potrzeb małoletnich oraz zapewnienia obecności wyszkolonego i wykwalifikowanego personelu zajmującego się małoletnimi.

We wniosku doprecyzowano, że podczas kontroli przesiewowej na granicach zewnętrznych obywatelom państw trzecich poddawanych tej kontroli nie powinno zezwalać się na wjazd na terytorium państwa członkowskiego. Oczekuje się, że będzie to pomocne w szczególnych przypadkach, kiedy zamiar ubiegania się o ochronę międzynarodową wyrażany jest podczas odprawy granicznej, ale nie jest realizowany lub jest realizowany dopiero później w innym państwie członkowskim. Zasada, zgodnie z którą podczas kontroli przesiewowej wjazd nie jest dozwolony, odzwierciedla spoczywający na straży granicznej obowiązek zapewnienia, by obywatele państw trzecich, którzy nie spełniają warunków wjazdu, nie uzyskiwali zezwolenia na wjazd. Określenie sytuacji, w jakich kontrola przesiewowa wymaga zatrzymania kontrolowanej osoby, oraz sposobów zatrzymania pozostają w zakresie prawa krajowego.

Wniosek przewiduje także stosowanie kontroli przesiewowych w odniesieniu do obywateli państw trzecich znajdujących się na terytorium państw członkowskich, w przypadku gdy brakuje oznak świadczących o tym, że osoby te przekroczyły granicę zewnętrzną w celu wjazdu na terytorium państw członkowskich w sposób dozwolony. Nie dotyczy to osób przekraczających okres dozwolonego pobytu, takich jak posiadacze wiz krótkoterminowych, którzy przebywają dłużej niż trzy miesiące, ani osób posiadających dokument pobytowy, które pozostają na terytorium państwa członkowskiego po jego wygaśnięciu. Osoby te zostały poddane odprawie granicznej po przybyciu do strefy Schengen; nielegalny charakter ich pobytu nie jest związany ze sposobem, w jaki osoby te wjechały do strefy Schengen, ale wynika z faktu, że nie wyjechały z niej w odpowiednim czasie.

- **Wybór instrumentu**

Wniosek uzupełnia i precyzuje jednolite przepisy dotyczące kontroli granicznej na granicach zewnętrznych zawarte w kodeksie granicznym Schengen, nakładając na państwa członkowskie wymóg, by w trzech rodzajach sytuacji, o których mowa powyżej, poddawały

obywateli państw trzecich kontroli przesiewowej obejmującej kontrolę tożsamości, kontrolę bezpieczeństwa i, w stosownych przypadkach, kontrolę stanu zdrowia, by umożliwić organom skierowanie ich na odpowiednią ścieżkę proceduralną w zakresie azylu lub powrotów. Aby kontrole te przyczyniały się w ten sposób do bezpieczeństwa strefy Schengen oraz skuteczności unijnej polityki azylowej i migracyjnej, powinny być przeprowadzane zgodnie z jednolitymi standardami. Do ustanowienia tych standardów konieczne jest wprowadzenie przepisów mających bezpośrednie zastosowanie. Rozporządzenie jest zatem właściwym instrumentem, aby zorganizować kontrole przesiewowe.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

• Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa

Komisja kształtuje politykę w oparciu o dowody i odwołuje się do odrębnego dokumentu (XXX), w którym wyszczególniono dane i elementy uzasadniające proponowane podejście w odniesieniu do różnych wyzwań stwierdzonych od 2016 r. na potrzeby dokończenia reformy wspólnego europejskiego systemu azylowego (WESA). Dane i informacje przedstawione w tym dokumencie są również istotne dla wniosku wprowadzającego kontrolę przesiewową w ramach płynnego procesu w odniesieniu do wszystkich obywateli państw trzecich, którzy nie spełniają warunków wjazdu przy przekraczaniu granic zewnętrznych strefy Schengen.

• Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Komisja wielokrotnie konsultowała się z państwami członkowskimi, Parlamentem Europejskim i zainteresowanymi stronami w celu zebrania ich opinii na temat przyszłego paktu o migracji i azylu. Równolegle prezydencje rumuńska, fińska i chorwacka prowadziły dyskusje zarówno strategiczne, jak i techniczne na temat przyszłego kształtu różnych elementów polityki migracyjnej, w tym azylu, powrotów, stosunków z państwami trzecimi w zakresie readmisji i reintegracji. Konsultacje te potwierdziły, że istnieje poparcie dla nowej europejskiej polityki azylowej i migracyjnej, by pilnie wyeliminować niedociągnięcia wspólnego europejskiego systemu azylowego, poprawić skuteczność systemu powrotów, lepiej zorganizować nasze stosunki z państwami trzecimi w zakresie readmisji z lepszym dostępem do odpowiednich narzędzi, a także zapewnić trwałą reintegrację powracających migrantów.

Przed przedłożeniem wniosków w ramach nowego paktu o migracji i azylu Komisja prowadziła regularne dyskusje z Parlamentem Europejskim, w których podkreślano w szczególności potrzebę zapewnienia pełnego poszanowania praw podstawowych. W ciągu pierwszych 100 dni urzędowania wiceprzewodniczący Schinas i komisarz Johansson przeprowadzili również konsultacje ze wszystkimi państwami członkowskimi oraz dwustronne konsultacje następcze z każdym z państw członkowskich. Państwa członkowskie potwierdziły potrzebę jedności, stopniowych postępów w rozwiązywaniu problemów obecnego systemu, potrzebę wprowadzenia nowego systemu sprawiedliwego podziału odpowiedzialności, do którego wszystkie państwa członkowskie mogą wnieść swój wkład, potrzebę silnej ochrony granic, znaczenie zewnętrznego wymiaru migracji oraz potrzebę poprawy w zakresie przeprowadzania powrotów. Większość państw członkowskich wyraziła zainteresowanie wprowadzeniem jasnych i skutecznych procedur na granicach zewnętrznych, w szczególności w celu zapobiegania niedozwolonemu przemieszczaniu się i ułatwienia

przeprowadzania powrotów. Niektóre państwa członkowskie zwróciły jednak uwagę, że nie można tworzyć niepotrzebnych obciążeń administracyjnych.

Komisarz Johansson również kilkakrotnie odbyła ukierunkowane konsultacje z organizacjami międzynarodowymi, organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, odpowiednimi lokalnymi organizacjami pozarządowymi w państwach członkowskich, partnerami społecznymi i gospodarczymi.

Komisja wzięła pod uwagę wiele zaleceń władz krajowych i lokalnych[17], organizacji pozarządowych i międzynarodowych, takich jak Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR)[18], Międzynarodowa Organizacja ds. Migracji (IOM)[19], a także ośrodków analitycznych i środowisk akademickich, dotyczących tego, jak zapoczątkować nową politykę i jak zająć się obecnymi wyzwaniami migracyjnymi zgodnie ze standardami praw człowieka. Komisja wzięła również pod uwagę opinie i badania Europejskiej Sieci Migracyjnej[20] wydane i przeprowadzone na jej wniosek, które w ostatnich latach zaowocowały szeregiem specjalistycznych analiz, a także zapytania *ad hoc*.

- **Prawa podstawowe**

Wniosek został przygotowany z poszanowaniem praw podstawowych i zasad uznanych w szczególności w następujących aktach prawnych:

- Karta praw podstawowych Unii Europejskiej,
- zobowiązania wynikające z prawa międzynarodowego, w szczególności z Konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców,
- europejska Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności,
- Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz
- konwencja Narodów Zjednoczonych w sprawie zakazu stosowania tortur.

Kontrolę przesiewową przeprowadza się z pełnym poszanowaniem praw podstawowych zapisanych w Karcie, do których zalicza się:

- prawo do godności człowieka (art. 1),
- zakaz tortur i nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania (art. 4),
- prawo do azylu (art. 18),
- ochronę w przypadku usunięcia z terytorium państwa, wydalenia lub ekstradycji (art. 19),
- zasadę niedyskryminacji (art. 21) oraz
- wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego (art. 35).

Aby zagwarantować przestrzeganie Karty praw podstawowych oraz innych zobowiązań UE i zobowiązań międzynarodowych w odniesieniu do kontroli przesiewowej, oraz uwzględnić

[17] Na przykład berliński plan działania w sprawie nowej polityki azylowej z 25 listopada 2019 r., podpisany przez 33 organizacje i gminy.

[18] Zalecenia UNHCR dotyczące proponowanego przez Komisję Europejską paktu o migracji i azylu, styczeń 2020 r.

[19] Zalecenia IOM dotyczące nowego paktu Unii Europejskiej o migracji i azylu, luty 2020 r.

[20] Wszystkie badania i sprawozdania Europejskiej Sieci Migracyjnej dostępne są na stronie: https://ec.europa.eu/home-affairs/what-we-do/networks/european_migration_network_en.

fakt, że dostęp do procedur zawsze będzie musiał być zapewniony, państwa członkowskie są zobowiązane do ustanowienia niezależnego mechanizmu monitorowania. Ten mechanizm monitorowania powinien obejmować w szczególności poszanowanie praw podstawowych przez cały czas w trakcie kontroli przesiewowych, a także przestrzeganie mających zastosowanie przepisów krajowych w przypadku zatrzymania. Agencja Praw Podstawowych powinna dostarczyć ogólne wskazówki dotyczące ustanowienia i niezależnego funkcjonowania tego mechanizmu. Ponadto może ona wspierać, na wniosek państwa członkowskiego, właściwe organy krajowe w opracowaniu krajowego mechanizmu monitorowania, w szczególności w odniesieniu do ustanowienia zabezpieczeń gwarantujących jego niezależność, a także ustanowienia metodyki monitorowania oraz działań szkoleniowych. Państwa członkowskie powinny również zapewnić, aby ich prawo krajowe przewidywało możliwość przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w sprawie skarg dotyczących naruszenia praw podstawowych podczas kontroli przesiewowej, m.in. poprzez zapewnienie szybkiego i należytego rozpatrywania skarg.

Niniejszy wniosek w pełni uwzględnia prawa dziecka i szczególne potrzeby osób wymagających szczególnego traktowania, przewidując bezzwłoczne udzielenie tym osobom – ze względu na ich zdrowie fizyczne i psychiczne – odpowiedniego wsparcia. W przypadku małoletnich wsparcie zapewnia personel wyszkolony i wykwalifikowany do zajmowania się małoletnimi, informując także organy odpowiedzialne za ochronę dzieci.

Wniosek wpływa na prawo do ochrony danych osobowych (art. 8 Karty) w trojaki sposób, co jest jednak absolutnie niezbędne i proporcjonalne do osiągnięcia zamierzonych celów, do których należy zwiększenie bezpieczeństwa strefy Schengen i zapewnienie sprawnego procesu kierowania obywateli państw trzecich znajdujących się na granicy zewnętrznej i niespełniających warunków wjazdu na odpowiednią ścieżkę proceduralną w zakresie azylu lub powrotów.

Po pierwsze, sprawdzenie dokumentów podróży, przetwarzanie danych biometrycznych i przeszukanie baz danych w ramach kontroli tożsamości i kontroli bezpieczeństwa stanowią formy przetwarzania danych osobowych, które są nierozerwalnie związane z próbą ustalenia, kim jest osoba chcąca lub próbująca przekroczyć granicę zewnętrzną i czy osoba ta stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa państw członkowskich. Te formy przetwarzania danych osobowych są już przewidziane w kodeksie granicznym Schengen. W niniejszym rozporządzeniu określono je dla trzech grup szczególnych sytuacji, w których na granicy zewnętrznej znajdują się obywatele państw trzecich niespełniający warunków wjazdu i w których uznaje się, że kontrola przesiewowa jest konieczna w celu zwiększenia bezpieczeństwa strefy Schengen i zapewnienia sprawnego procesu kierowania osób, których to dotyczy, na odpowiednią ścieżkę proceduralną w zakresie azylu lub powrotów.

Po drugie, formularz wywiadu wypełniony na koniec kontroli przesiewowej zawiera informacje, które są niezbędne do tego, aby organy państw członkowskich mogły skierować zainteresowane osoby na odpowiednią ścieżkę proceduralną. Wypełnienie i odczytanie formularza wywiadu przez organy stanowi zatem formy przetwarzania danych osobowych, które są nierozerwalnie związane z kierowaniem obywateli państw trzecich znajdujących się na granicy zewnętrznej i niespełniających warunków wjazdu na odpowiednią ścieżkę proceduralną w zakresie azylu lub powrotów.

Po trzecie, określenie ram czasowych obowiązków państw członkowskich wynikających z rozporządzenia Eurodac w zakresie gromadzenia i przekazywania danych osobowych obywateli państw trzecich, których to dotyczy, nie pociąga za sobą dodatkowego

przetwarzania danych osobowych. Zobowiązuje ono natomiast państwa członkowskie do wykonania tej operacji przetwarzania danych, do czego są zobowiązane na podstawie rozporządzenia Eurodac, podczas kontroli przesiewowej.

Ponieważ kontrola przesiewowa jako taka jest jedynie etapem gromadzenia informacji, który przedłuża lub uzupełnia kontrole na przejściu granicznym na granicy zewnętrznej i który nie pociąga za sobą żadnej decyzji mającej wpływ na prawa danej osoby, nie przewiduje się kontroli sądowej w odniesieniu do wyniku kontroli przesiewowej. Po zakończeniu kontroli przesiewowej osoba, która jej podlega, zostaje poddana procedurze powrotu lub procedurze azylowej, w ramach których podejmowane są decyzje podlegające kontroli sądowej, albo otrzymuje decyzję o odmowie wjazdu, którą można również zaskarżyć przed organem sądowym. Kontrola przesiewowa powinna trwać jak najkrócej, a maksymalny czas powinna zajmować jedynie w rzadkich, trudnych przypadkach lub w sytuacjach, w których w tym samym czasie trzeba poddać kontroli przesiewowej wiele osób. Jeżeli w odniesieniu do danej osoby zostanie osiągnięty maksymalny czas trwania kontroli przesiewowej wynoszący 5 dni, a w sytuacjach wyjątkowych – 10 dni, taka kontrola powinna zakończyć się niezwłocznie, po czym w odniesieniu do danej osoby niezwłocznie powinna rozpocząć się procedura prowadząca do wydania decyzji, która może zostać poddana kontroli sądowej.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Rozporządzenie, którego dotyczy wniosek, ma wpływ finansowy na budżet UE.

Środki finansowe niezbędne do wsparcia wdrożenia niniejszego wniosku szacunkowo wynoszą łącznie 417,626 mln EUR w latach 2021–2027. W szczególności następujące elementy kontroli przesiewowej będą potencjalnie wymagać wsparcia finansowego:

– infrastruktura na potrzeby kontroli przesiewowej: zapewnienie i wykorzystanie/modernizacja istniejących obiektów na przejściach granicznych, w ośrodkach recepcyjnych itp.,

– dostęp do odpowiednich baz danych w nowych lokalizacjach,

– zatrudnienie dodatkowego personelu w celu przeprowadzania kontroli przesiewowych,

– szkolenie funkcjonariuszy straży granicznej i innych pracowników w zakresie przeprowadzania kontroli przesiewowych,

– zatrudnienie personelu medycznego,

– w razie potrzeby sprzęt medyczny i pomieszczenia do wstępnego badania stanu zdrowia,

– ustanowienie niezależnego mechanizmu monitorowania przestrzegania praw podstawowych podczas kontroli przesiewowych.

Wydatki związane z tymi nowymi zadaniami można pokryć ze środków, jakie przewidziano dla państw członkowskich w nowych wieloletnich ramach finansowych na lata 2021–2027.

W związku z niniejszym wnioskiem ustawodawczym nie występuje się o dodatkowe zasoby finansowe ani ludzkie.

Bardziej szczegółowe informacje na ten temat można znaleźć w ocenie skutków finansowych regulacji towarzyszącej niniejszemu wnioskowi.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

W art. 1 objaśnia się zakres przedmiotowy rozporządzenia. Wyjaśnia się w nim, że kontrole przesiewowe mają zastosowanie na granicach zewnętrznych oraz na terytorium państw członkowskich, w przypadku gdy brakuje oznak świadczących o tym, że obywatele państw trzecich zostali poddani kontroli na granicy zewnętrznej.

Art. 2 zawiera definicje mające zastosowanie w związku z kontrolą przesiewową.

W art. 3 określono zakres podmiotowy, określając, kto spośród obywateli państw trzecich powinien zostać poddany obowiązkowej kontroli przesiewowej na granicach zewnętrznych: obywatele państw trzecich znajdujący się na granicy zewnętrznej, którzy nie spełniają warunków wjazdu i w odniesieniu do których państwa członkowskie są zobowiązane do pobrania odcisków palców na podstawie rozporządzenia Eurodac, osoby sprowadzone na ląd na terytorium państw członkowskich w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczej oraz obywatele państw trzecich ubiegający się o ochronę międzynarodową na przejściu granicznym.

Kontrola przesiewowa nie obejmuje obywateli państw trzecich uprawnionych do wjazdu na podstawie odstępstw, o których mowa w art. 6 ust. 5 kodeksu granicznego Schengen (posiadacze dokumentów pobytowych lub wiz długoterminowych do celów tranzytu, obywatele państw trzecich objęci obowiązkiem wizowym w przypadku wydania wizy na granicy oraz osoby przyjęte przez państwo członkowskie na podstawie decyzji indywidualnej ze względów humanitarnych, z uwagi na interes narodowy lub zobowiązania międzynarodowe, z wyjątkiem osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, które powinny zostać skierowane do kontroli przesiewowej).

Art. 4 stanowi, że podczas kontroli przesiewowej obywatele państw trzecich poddani tej kontroli na granicy zewnętrznej nie mają prawa wjazdu na terytorium państwa. Stanowi on również, że kontrola przesiewowa kończy się, gdy tylko okaże się, że dany obywatel państwa trzeciego spełnia warunki wjazdu. Pozostaje to bez uszczerbku dla ewentualnego stosowania kar związanych z przekraczaniem granicy zewnętrznej bez zezwolenia, zgodnie z obecnymi zasadami określonymi w kodeksie granicznym Schengen.

Art. 5 stanowi, że państwa członkowskie stosują kontrole przesiewowe także w odniesieniu do obywateli państw trzecich zatrzymanych na danym terytorium, w przypadku gdy istnieją przesłanki wskazujące, że uniknęli oni odprawy granicznej na granicy zewnętrznej przy wjeździe.

W art. 6 określono zasady dotyczące miejsca i czasu trwania kontroli przesiewowej. Kontrola odbywa się na granicach zewnętrznych, z wyjątkiem przypadków objętych przepisami art. 5. Proponowany czas trwania procesu kontroli przesiewowej wynosi pięć dni, chyba że dana osoba była już przetrzymywana na granicy przez 72 godziny, o czym mowa w art. 14 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 603/2013 [rozporządzenie Eurodac], w związku z niedozwolonym przekroczeniem granicy zewnętrznej. W takim przypadku kontrola przesiewowa nie powinna trwać dłużej niż 2 dni. W przypadku kontroli przesiewowej osób zatrzymanych na danym terytorium kontrola taka nie powinna trwać dłużej niż trzy dni. W artykule tym wymieniono również wszystkie elementy kontroli przesiewowej i przewidziano możliwość zapewnienia państwom członkowskim wsparcia w przeprowadzaniu kontroli przesiewowych przez odpowiednie agencje UE w ramach przysługujących im odpowiednich uprawnień. W przypadkach osób wymagających szczególnego traktowania lub małoletnich uznaje się również potrzebę zaangażowania przez państwa członkowskie organów odpowiedzialnych za ochronę dzieci i krajowych sprawozdawców ds. zwalczania handlu ludźmi.

Art. 7 nakłada na każde państwo członkowskie obowiązek ustanowienia niezależnego mechanizmu monitorowania przestrzegania praw podstawowych i określa rolę Agencji Praw Podstawowych w tym procesie.

W art. 8 wskazano informacje, które w trakcie kontroli przesiewowej należy przekazać objętym nią obywatelom państw trzecich, a jednocześnie podkreśla się potrzebę zapewnienia przestrzegania określonych standardów w tym zakresie, tak aby informacje były przekazywane obywatelom państw trzecich w odpowiedni sposób, w szczególności w odniesieniu do dzieci.

W art. 9 ustanowiono przepisy dotyczące kontroli stanu zdrowia oraz identyfikacji obywateli państw trzecich, którzy ze względu na swoją sytuację wymagają szczególnego traktowania lub mają szczególne potrzeby dotyczące warunków przyjmowania lub potrzeby proceduralne na granicach zewnętrznych.

W art. 10 określono szczegółowe zasady dotyczące identyfikacji obywateli państw trzecich poprzez przeszukanie wspólnego repozytorium danych umożliwiających identyfikację, ustanowionego rozporządzeniem w sprawie interoperacyjności. Przeszukanie wspólnego repozytorium danych umożliwiających identyfikację pozwala na sprawdzenie za jednym razem danych dotyczących tożsamości znajdujących się w systemach EES, VIS, ETIAS, Eurodac i ECRIS-TCN w szybki i wiarygodny sposób, przy jednoczesnym zapewnieniu maksymalnej ochrony danych i unikaniu niepotrzebnego przetwarzania lub powielania danych.

W art. 11 określono szczegółowe zasady dotyczące kontroli bezpieczeństwa. Nakłada on na właściwe organy obowiązek przeszukania baz EES, ETIAS, VIS, ECRIS-TCN oraz bazy danych dokumentów podróży powiązanych z notami Interpolu (TDAWN) w celu zweryfikowania, czy obywatele państw trzecich nie stanowią zagrożenia dla bezpieczeństwa. Wszystkie takie kontrole powinny być przeprowadzane, w miarę możliwości, na podstawie danych biometrycznych, aby zminimalizować ryzyko błędnej identyfikacji, a wyniki wyszukiwania powinny być ograniczone wyłącznie do wiarygodnych danych.

Art. 12 uzupełnia art. 11, ustanawiając szczegółowe zasady kontroli bezpieczeństwa.

Art. 13 przewiduje wprowadzenie formularza wywiadu, który właściwe organy powinny wypełnić na koniec kontroli przesiewowej.

W art. 14 określono możliwe wyniki kontroli przesiewowej dla obywateli państw trzecich, którzy są jej poddawani. W szczególności artykuł ten odnosi się do procedur spełniających wymogi dyrektywy 2008/115/WE (dyrektywa powrotowa) w odniesieniu do obywateli państw trzecich, którzy nie złożyli wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej i w przypadku których w wyniku kontroli przesiewowej nie stwierdzono, że spełniają oni warunki wjazdu. Stanowi on również, że obywatele państw trzecich, którzy złożyli wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, powinni zostać skierowani do organów, o których mowa w art. [XY] tego rozporządzenia. Formularz, o którym mowa w art. 13 niniejszego rozporządzenia, przekazywany jest jednocześnie ze skierowaniem danej osoby do właściwych organów. Art. 14 odnosi się również do możliwości relokacji w ramach mechanizmu solidarności ustanowionego w art. XX rozporządzenia (UE) nr XXXX/XXXX [rozporządzenie w sprawie zarządzania migracją i azylem]. Przepis ten odnosi się również do obywateli państw trzecich poddanych kontroli przesiewowej po zatrzymaniu na danym terytorium. Tacy obywatele państw trzecich podlegają procedurom spełniającym wymogi dyrektywy 2008/115/WE albo procedurom, o których mowa w art. 25 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX (rozporządzenie w sprawie procedury azylowej). Przepis ten stanowi również, że podczas kontroli przesiewowej organy pobierają dane biometryczne, o których

mowa w art. [10, 13, 14 i 14a] rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX [rozporządzenie Eurodac], od wszystkich osób, do których stosuje się to rozporządzenie, oraz przekazują dane zgodnie z tym ostatnim rozporządzeniem, jeżeli jeszcze tego nie uczyniono.

Art. 15 wprowadza procedurę komitetową do celów przyjmowania aktów wykonawczych, o których wspomina się w związku z identyfikacją i kontrolą bezpieczeństwa, o których mowa odpowiednio w art. 10 i 11.

Art. 16–19 przewidują zmiany w odpowiednich aktach prawnych, tj. rozporządzeniach (WE) nr 767/2008, (UE) 2017/2226, (UE) 2018/1240 i (UE) 2019/817 ustanawiających bazy danych, które należy przeszukać podczas kontroli przesiewowej, i dotyczących ich interoperacyjności.

Art. 20 przewiduje ocenę wdrożenia środków określonych w niniejszym rozporządzeniu.

Art. 21 zawiera przepisy końcowe.

2020/0278 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

wprowadzające kontrolę przesiewową obywateli państw trzecich na granicach zewnętrznych oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 767/2008, (UE) 2017/2226, (UE) 2018/1240 i (UE) 2019/817

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 77 ust. 2 lit. b) i d),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Strefa Schengen została utworzona, aby osiągnąć unijny cel, jakim jest ustanowienie obszaru bez granic wewnętrznych, w którym zapewniony jest swobodny przepływ osób, jak określono w art. 3 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Dobre funkcjonowanie tego obszaru zależy od wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi i skutecznego zarządzania granicami zewnętrznymi.

(2) Zasady regulujące kontrolę graniczną osób przekraczających granice zewnętrzne państw członkowskich Unii określono w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 (kodeks graniczny Schengen)[21] przyjętym na podstawie art. 77 ust. 2 lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Aby dalej rozwijać politykę Unii mającą na celu zapewnienie kontroli osób i skutecznego nadzoru nad przekraczaniem granic zewnętrznych, o czym mowa w art. 77 ust. 1 TFUE, dodatkowe środki powinny dotyczyć sytuacji, w których obywatelom państw trzecich udaje się uniknąć odprawy granicznej na granicach zewnętrznych albo w których obywatele państw trzecich są sprowadzani na ląd w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczych, a także sytuacji, w których obywatele państw trzecich składają wniosek o ochronę międzynarodową na przejściu granicznym, nie spełniając przy tym warunków wjazdu. Niniejsze rozporządzenie uzupełnia i doprecyzowuje rozporządzenie (UE) 2016/399 w odniesieniu do tych trzech rodzajów sytuacji.

(3) Konieczne jest zapewnienie, aby w tych trzech rodzajach sytuacji obywatele państw trzecich byli poddawani kontroli przesiewowej, co ma ułatwić właściwą identyfikację i umożliwić sprawne kierowanie ich na odpowiednią ścieżkę proceduralną, która w zależności od okoliczności może obejmować procedury związane z ubieganiem się o ochronę międzynarodową lub procedury spełniające wymogi dyrektywy Parlamentu

[21] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), Dz.U. L 77 z 23.3.2016, s. 1.

Europejskiego i Rady 2008/115/WE („dyrektywa powrotowa”)[22]. Kontrola przesiewowa powinna w sposób niezakłócony uzupełniać kontrole przeprowadzane na granicy zewnętrznej lub kompensować fakt, że podczas przekraczania granicy zewnętrznej doszło do obejścia tych kontroli przez obywateli państw trzecich.

(4) Kontrola graniczna leży nie tylko w interesie państwa członkowskiego, na którego granicach zewnętrznych jest ona dokonywana, ale i w interesie wszystkich państw członkowskich, które zniosły kontrolę na granicach wewnętrznych. Kontrola graniczna powinna pomagać w zwalczaniu migracji nieuregulowanej i handlu ludźmi oraz zapobieganiu wszelkim zagrożeniom dla bezpieczeństwa wewnętrznego, porządku publicznego, zdrowia publicznego i stosunków międzynarodowych państw członkowskich. W związku z tym środki stosowane na granicach zewnętrznych są ważnymi elementami kompleksowego podejścia do migracji, które ma umożliwić sprostanie wyzwaniu, jakie stanowią mieszane przepływy migrantów i osób ubiegających się o ochronę międzynarodową.

(5) Zgodnie z art. 2 rozporządzenia (UE) 2016/399 kontrola graniczna obejmuje odprawę graniczną przeprowadzaną na przejściach granicznych oraz ochronę granicy między przejściami granicznymi w celu uniemożliwienia uniknięcia przez obywateli państw trzecich odprawy granicznej i zniechęcenia ich do tego. Zgodnie z art. 13 rozporządzenia (UE) 2016/399 osoba, która przekroczyła granicę w sposób niedozwolony i która nie ma prawa przebywać na terytorium danego państwa członkowskiego, zostaje zatrzymana i poddana procedurom spełniającym wymogi dyrektywy 2008/115/WE. Zgodnie z art. 3 rozporządzenia (UE) 2016/399 kontrola graniczna powinna być przeprowadzana bez uszczerbku dla praw uchodźców i osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, w szczególności w odniesieniu do zasady *non-refoulement*.

(6) Straż graniczna często ma do czynienia z obywatelami państw trzecich, którzy ubiegają się o ochronę międzynarodową bez dokumentów podróży, zarówno po zatrzymaniu podczas ochrony granicy, jak i podczas odprawy na przejściach granicznych. Ponadto na niektórych odcinkach granicy straż graniczna ma do czynienia z dużą liczbą osób przybywających w tym samym czasie. W takich okolicznościach szczególnie trudno jest zapewnić przeszukanie wszystkich odpowiednich baz danych i natychmiastowe określenie właściwej procedury azylowej lub procedury powrotu.

(7) W celu zapewnienia sprawnych działań w odniesieniu do obywateli państw trzecich, którzy próbują uniknąć odprawy granicznej albo ubiegają się o ochronę międzynarodową na przejściu granicznym, nie spełniając przy tym warunków wjazdu, albo zostali sprowadzeni na ląd w wyniku operacji poszukiwawczo-ratowniczej, konieczne jest zapewnienie ściślejszych ram współpracy między różnymi organami krajowymi odpowiedzialnymi za kontrolę graniczną, ochronę zdrowia publicznego, zbadanie potrzeby zapewnienia ochrony międzynarodowej i stosowanie procedur powrotu.

(8) W szczególności kontrola przesiewowa powinna pomóc w zapewnieniu, aby obywatele państw trzecich, których to dotyczy, byli kierowani na odpowiednią ścieżkę proceduralną na jak najwcześniejszym etapie oraz aby procedury te były

[22] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 98.

kontynuowane bez zakłóceń i opóźnień. Jednocześnie kontrola przesiewowa powinna pomóc w przeciwdziałaniu praktyce, która polega na tym, że niektóre osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową, po uzyskaniu zezwolenia na wjazd na terytorium państwa członkowskiego na podstawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, uciekają, dążąc do tego, by ich wnioski zostały rozpatrzone w innym państwie członkowskim albo w ogóle nie zamierzając ubiegać się o ochronę międzynarodową.

(9) W odniesieniu do tych osób ubiegających się o ochronę międzynarodową po kontroli przesiewowej konieczne jest zbadanie potrzeby zapewnienia ochrony międzynarodowej. Kontrola ta powinna umożliwić zgromadzenie i udostępnienie organom właściwym do tego badania wszelkich informacji, które są dla nich istotne w określaniu odpowiedniej procedury rozpatrywania wniosku, a tym samym przyspieszenie tego procesu. Kontrola przesiewowa powinna również zapewniać identyfikowanie na wczesnym etapie osób o specjalnych potrzebach, tak by przy określaniu i prowadzeniu mającej zastosowanie procedury wszelkie szczególne potrzeby dotyczące warunków przyjmowania lub potrzeby proceduralne były w pełni uwzględniane.

(10) Obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia powinny pozostawać bez uszczerbku dla przepisów dotyczących odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, regulowanej rozporządzeniem (UE) nr XX/XXX [rozporządzenie w sprawie zarządzania azylem i migracją].

(11) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do obywateli państw trzecich i bezpaństwowców zatrzymanych w związku z niedozwolonym przekroczeniem granicy zewnętrznej państwa członkowskiego drogą lądową, morską lub powietrzną, z wyjątkiem obywateli państw trzecich, w przypadku których państwo członkowskie nie ma obowiązku pobierania danych biometrycznych zgodnie z art. 14 ust. 1 i 3 rozporządzenia Eurodac z powodów innych niż ich wiek, a także do osób, które zostały sprowadzone na ląd w wyniku operacji poszukiwawczo-ratowniczych, niezależnie od tego, czy ubiegają się o ochronę międzynarodową. Niniejsze rozporządzenie powinno mieć również zastosowanie do osób, które ubiegają się o ochronę międzynarodową na przejściach granicznych lub w strefach tranzytowych i nie spełniają warunków wjazdu.

(12) Kontrola przesiewowa powinna być przeprowadzana na granicy zewnętrznej lub w jej pobliżu, zanim dane osoby otrzymają zgodę na wjazd na terytorium. Państwa członkowskie powinny stosować środki zgodnie z prawem krajowym, aby uniemożliwić osobom poddawanym kontroli przesiewowej wjazd na terytorium w trakcie tej kontroli. W indywidualnych przypadkach, jeżeli jest to wymagane, środki te mogą obejmować zatrzymanie, z zastrzeżeniem prawa krajowego regulującego tę kwestię.

(13) Jeżeli podczas kontroli przesiewowej okaże się, że poddawany jej obywatel państwa trzeciego spełnia warunki wjazdu określone w art. 6 rozporządzenia (UE) 2016/399, kontrola przesiewowa powinna się zakończyć, a danemu obywatelowi państwa trzeciego należy zezwolić na wjazd na terytorium, bez uszczerbku dla stosowania kar, o których mowa w art. 5 ust. 3 tego rozporządzenia.

(14) Ze względu na cel odstępstwa, o którym mowa w art. 6 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2016/399, osoby, na których wjazd państwo członkowskie zezwoliło na podstawie tego przepisu w decyzji indywidualnej, nie powinny być poddawane kontroli przesiewowej, mimo że nie spełniają wszystkich warunków wjazdu.

(15) Wszystkie osoby podlegające kontroli przesiewowej powinny zostać poddane kontrolom w celu ustalenia ich tożsamości i upewnienia się, że nie stanowią zagrożenia dla bezpieczeństwa wewnętrznego lub zdrowia publicznego. W przypadku osób ubiegających się o ochronę międzynarodową na przejściach granicznych należy uwzględnić kontrole tożsamości i kontrole bezpieczeństwa przeprowadzane w ramach odprawy granicznej, aby uniknąć powielania działań.

(16) Po zakończeniu kontroli przesiewowej dany obywatel państwa trzeciego powinien zostać skierowany na odpowiednią ścieżkę proceduralną w celu ustalenia odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej i oceny potrzeby jej zapewnienia albo powinien zostać poddany procedurom spełniającym wymogi dyrektywy 2008/115 (dyrektywa powrotowa), stosownie do przypadku. Odpowiednie informacje uzyskane w trakcie kontroli przesiewowej powinny być przekazywane właściwym organom w celu ułatwienia dalszej oceny każdego indywidualnego przypadku, przy pełnym poszanowaniu praw podstawowych. Procedury ustanowione przepisami dyrektywy 2008/115 powinny zacząć obowiązywać dopiero po zakończeniu kontroli przesiewowej. Art. 26 i 27 rozporządzenia w sprawie procedury azylowej powinny mieć zastosowanie dopiero po zakończeniu kontroli przesiewowej. Powinno pozostawać to bez uszczerbku dla faktu, że osoby, które występują o ochronę międzynarodową w czasie zatrzymania, w trakcie kontroli granicznej na przejściu granicznym lub w trakcie kontroli przesiewowej, powinny być uznawane za osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową.

(17) Po kontroli przesiewowej może także nastąpić relokacja w ramach mechanizmu solidarności ustanowionego przepisami rozporządzenia (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie zarządzania azylem i migracją], w przypadku gdy państwo członkowskie dobrowolnie okazuje solidarność lub gdy osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową nie podlegają procedurze granicznej na podstawie rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX (rozporządzenie w sprawie procedury azylowej), albo w ramach mechanizmu reagowania na sytuacje kryzysowe ustanowionego rozporządzeniem (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie sytuacji kryzysowych].

(18) Zgodnie z art. 12 rozporządzenia (UE) 2016/399 potwierdzeniem spełnienia warunków wjazdu i zezwolenia na wjazd jest stempel wjazdowy w dokumencie podróży. Brak takiego stempla wjazdowego lub brak dokumentu podróży można zatem uznać za przesłankę wskazującą, że posiadacz nie spełnia warunków wjazdu. Wraz z uruchomieniem systemu wjazdu/wyjazdu, które spowoduje zastąpienie stempli wpisami w systemie elektronicznym, domniemanie to stanie się bardziej wiarygodne. Państwa członkowskie powinny zatem stosować kontrolę przesiewową wobec obywateli państw trzecich, którzy znajdują się już na terytorium państwa członkowskiego i nie są w stanie udowodnić, że spełniają warunki wjazdu na terytorium państw członkowskich. Kontrola przesiewowa takich obywateli państw trzecich jest konieczna w celu zrekompensowania faktu, że prawdopodobnie udało im się uniknąć kontroli wjazdowej po przybyciu do strefy Schengen i w związku z tym nie można było ani odmówić im wjazdu, ani skierować ich na odpowiednią ścieżkę proceduralną po kontroli przesiewowej. Stosowanie kontroli przesiewowej mogłoby również pomóc w stwierdzeniu – poprzez przeszukanie baz danych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu – że dana osoba nie stanowi zagrożenia dla bezpieczeństwa wewnętrznego. Po zakończeniu kontroli przesiewowej na terytorium danego państwa członkowskiego obywatele państw trzecich, których to dotyczy, powinni podlegać procedurze powrotu albo – w przypadku gdy ubiegają się o ochronę międzynarodową – odpowiedniej procedurze azylowej. Należy w jak największym

stopniu unikać poddawania tego samego obywatela państwa trzeciego powtarzającym się kontrolom przesiewowym.

(19) Kontrola przesiewowa powinna zostać zakończona jak najszybciej i nie powinna trwać dłużej niż 5 dni, jeżeli jest przeprowadzana na granicy zewnętrznej, oraz 3 dni, w przypadku gdy jest przeprowadzana na terytorium państwa członkowskiego. Każde przedłużenie terminu 5 dni powinno być ograniczone do wyjątkowych sytuacji na granicach zewnętrznych, w których możliwości państwa członkowskiego w zakresie przeprowadzania kontroli przesiewowych są przekroczone z przyczyn niezależnych od tego państwa, takich jak sytuacje kryzysowe, o których mowa w art. 1 rozporządzenia XXX/XXX [wniosek dotyczący sytuacji kryzysowych].

(20) Państwa członkowskie powinny określić odpowiednie miejsca przeprowadzania kontroli przesiewowej na granicy zewnętrznej lub w jej pobliżu, biorąc pod uwagę warunki geograficzne i istniejącą infrastrukturę, zapewniając, aby zatrzymani obywatele państw trzecich, jak również ci, którzy zgłoszą się na przejściu granicznym, mogli zostać szybko poddani kontroli przesiewowej. Zadania związane z kontrolą przesiewową mogą być wykonywane na obszarach hotspotów, o których mowa w art. 2 pkt 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1896[23].

(21) Aby osiągnąć cele kontroli przesiewowej, należy zapewnić ścisłą współpracę między właściwymi organami krajowymi, o których mowa w art. 16 rozporządzenia 2016/399, organami, o których mowa w art. 5 [rozporządzenia w sprawie procedury azylowej], a także organami odpowiedzialnymi za przeprowadzanie procedur powrotu spełniających wymogi dyrektywy 2008/115. Organy odpowiadające za ochronę dzieci powinny być również ściśle zaangażowane w kontrolę przesiewową wszędzie tam, gdzie jest to konieczne, aby zapewnić należyte uwzględnienie najlepszego interesu dziecka podczas całej kontroli przesiewowej. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość korzystania ze wsparcia odpowiednich agencji, w szczególności Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz [Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu], w granicach ich uprawnień. Państwa członkowskie powinny zaangażować krajowych sprawozdawców ds. zwalczania handlu ludźmi w każdym przypadku, gdy kontrola przesiewowa ujawni fakty istotne z punktu widzenia handlu ludźmi, jak zostało to przewidziane w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE[24].

(22) Przy przeprowadzaniu kontroli przesiewowej właściwe organy powinny przestrzegać Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zapewnić poszanowanie godności ludzkiej oraz nie powinny dyskryminować osób ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub przekonania, poglądy polityczne lub wszelkie inne poglądy, przynależność do mniejszości narodowej, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną. Szczególną uwagę należy zwrócić na najlepszy interes dziecka.

(23) Aby podczas kontroli przesiewowej zapewnić zgodność z prawem unijnym i międzynarodowym, w tym z Kartą praw podstawowych, każde państwo członkowskie powinno ustanowić mechanizm monitorowania i wprowadzić

[23] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1896 z dnia 13 listopada 2019 r. w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej, Dz.U. L 295 z 14.11.2019, s. 1.

[24] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, Dz.U. L 101 z 15.4.2011, s. 1.

odpowiednie zabezpieczenia gwarantujące jego niezależność. Mechanizm monitorowania powinien obejmować w szczególności poszanowanie praw podstawowych w związku z kontrolą przesiewową, a także poszanowanie mających zastosowanie przepisów krajowych dotyczących zatrzymania oraz zgodność z zasadą *non-refoulement*, o której mowa w art. 3 lit. b) rozporządzenia (UE) 2016/399. Agencja Praw Podstawowych powinna dostarczyć ogólne wskazówki dotyczące ustanowienia i niezależnego funkcjonowania takiego mechanizmu monitorowania. Państwa członkowskie powinny ponadto mieć możliwość zwrócenia się do Agencji Praw Podstawowych o wsparcie przy opracowywaniu krajowego mechanizmu monitorowania. Państwa członkowskie powinny również mieć możliwość zwracania się do Agencji Praw Podstawowych o porady w odniesieniu do ustanowienia metodyki dotyczącej tego mechanizmu monitorowania oraz w odniesieniu do odpowiednich działań szkoleniowych. Państwa członkowskie powinny również mieć możliwość zaproszenia odpowiednich i właściwych organizacji i podmiotów krajowych, międzynarodowych i pozarządowych do udziału w działaniach w zakresie monitorowania. Niezależny mechanizm monitorowania powinien pozostawać bez uszczerbku dla monitorowania poszanowania praw podstawowych, jakie zapewniają obserwatorzy praw podstawowych w ramach Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej, o których to obserwatorach mowa w rozporządzeniu (UE) 2019/1896. Państwa członkowskie powinny również prowadzić postępowania wyjaśniające w sprawie skarg dotyczących naruszenia praw podstawowych podczas kontroli przesiewowej, zapewniając m.in. szybkie i należyte rozpatrzenie skarg.

(24) Na koniec kontroli przesiewowej organy odpowiedzialne za jej przeprowadzenie powinny wypełnić formularz wywiadu. Formularz należy przekazać organom rozpatrującym wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej lub organom właściwym do spraw powrotu – w zależności od tego, gdzie dana osoba jest kierowana. W pierwszym przypadku organy odpowiedzialne za kontrolę przesiewową powinny również wskazać wszelkie elementy, które mogą wydawać się istotne dla ustalenia, czy właściwe organy powinny poddać wniosek danego obywatela państwa trzeciego procedurze przyspieszonego rozpatrywania wniosku, czy też procedurze granicznej.

(25) Dane biometryczne pobrane podczas kontroli przesiewowej powinny, wraz z danymi, o których mowa w art. [12, 13, 14 i 14a] rozporządzenia Eurodac, być przekazywane do Eurodac przez właściwe organy zgodnie z terminami przewidzianymi w tym rozporządzeniu.

(26) Należy przeprowadzić wstępne badanie stanu zdrowia wszystkich osób poddanych kontroli przesiewowej na granicach zewnętrznych w celu zidentyfikowania osób wymagających natychmiastowej opieki lub zastosowania innych środków, na przykład izolacji ze względów dotyczących zdrowia publicznego. Należy uwzględnić szczególne potrzeby małoletnich i osób wymagających szczególnego traktowania. Jeżeli okoliczności wskazują, że takie badanie nie jest konieczne, w szczególności ze względu na to, że ogólny stan danej osoby wydaje się bardzo dobry, badanie nie powinno mieć miejsca, a daną osobę należy o tym fakcie poinformować. Wstępne badanie lekarskie powinno być przeprowadzane przez organy ds. zdrowia w danym państwie członkowskim. W przypadku obywateli państw trzecich zatrzymanych na danym terytorium wstępne badanie lekarskie należy przeprowadzić wówczas, gdy na pierwszy rzut oka wydaje się konieczne.

(27) Podczas kontroli przesiewowej wszystkie zainteresowane osoby powinny mieć zapewnione warunki życia zgodne z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej,

a także dostęp do opieki zdrowotnej w nagłych wypadkach i podstawowego leczenia chorób. Szczególną uwagę należy poświęcić osobom, które ze względu na swoją sytuację wymagają szczególnego traktowania, takie jak kobiety w ciąży, osoby starsze, rodziny monoparentalne, osoby z widoczną niepełnosprawnością fizyczną lub umysłową, osoby, które ewidentnie doświadczyły urazów psychicznych lub fizycznych, oraz małoletni bez opieki. W szczególności w przypadku małoletniego informacje powinny być przekazywane w sposób przyjazny dziecku i dostosowany do wieku. Wszystkie organy uczestniczące w wykonywaniu zadań związanych z kontrolą przesiewową powinny szanować godność ludzką, prywatność i powstrzymać się od wszelkich dyskryminujących działań lub zachowań.

(28) Ponieważ obywatele państw trzecich podlegający kontroli przesiewowej mogą nie posiadać niezbędnych dokumentów tożsamości i dokumentów podróży wymaganych do legalnego przekroczenia granicy zewnętrznej, w ramach kontroli przesiewowej powinna być przewidziana procedura identyfikacji.

(29) Wspólne repozytorium danych umożliwiających identyfikację zostało ustanowione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/817 (rozporządzenie w sprawie interoperacyjności)[25], aby ułatwić i wspomóc poprawną identyfikację osób zarejestrowanych w systemie wjazdu/wyjazdu („EES"), wizowym systemie informacyjnym („VIS"), europejskim systemie informacji o podróży oraz zezwoleń na podróż („ETIAS"), Eurodac oraz w europejskim systemie przekazywania informacji z rejestrów karnych o obywatelach państw trzecich („ECRIS-TCN"), w tym osób nieznanych, które nie są w stanie potwierdzić swojej tożsamości. Z tego względu wspólne repozytorium danych umożliwiających identyfikację zawiera wyłącznie dane dotyczące tożsamości, dokumentów podróży i dane biometryczne zarejestrowane w systemach EES, VIS, ETIAS, Eurodac i ECRIS-TCN, logicznie oddzielone. Zarejestrowane w nim dane osobowe są przechowywane nie dłużej, niż jest to absolutnie konieczne na potrzeby systemów podstawowych i powinny być automatycznie usuwane, kiedy dane zostają usunięte z systemów podstawowych. Zarejestrowane w nim dane osobowe są przechowywane nie dłużej, niż jest to absolutnie konieczne na potrzeby systemów podstawowych i powinny być automatycznie usuwane, kiedy dane zostają usunięte z systemów podstawowych. Przeszukanie wspólnego repozytorium danych umożliwiających identyfikację pozwala na wiarygodną i wyczerpującą identyfikację osób przez umożliwienie przejrzenia za jednym razem wszystkich danych dotyczących tożsamości znajdujących się w systemach EES, VIS, ETIAS, Eurodac i ECRIS-TCN w szybki i wiarygodny sposób, przy jednoczesnym zapewnieniu maksymalnej ochrony danych i unikaniu niepotrzebnego przetwarzania lub powielania danych.

(30) W celu ustalenia tożsamości osób podlegających kontroli przesiewowej należy podczas tej kontroli i w obecności danej osoby zainicjować weryfikację we wspólnym repozytorium danych umożliwiających identyfikację. Podczas tej weryfikacji dane biometryczne osoby należy porównać z danymi zawartymi we wspólnym repozytorium danych umożliwiających identyfikację. Jeśli nie można użyć danych biometrycznych danej osoby lub jeśli zapytanie przy użyciu tych danych zakończy się

[25] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/817 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie ustanowienia ram interoperacyjności systemów informacyjnych UE w obszarze granic i polityki wizowej oraz zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008, (UE) 2016/399, (UE) 2017/2226, (UE) 2018/1240, (UE) 2018/1726, (UE) 2018/1861 oraz decyzje Rady 2004/512/WE i 2008/633/WSiSW, Dz.U. L 135 z 22.5.2019, s. 27.

niepowodzeniem, wyszukiwanie można przeprowadzić za pomocą danych dotyczących tożsamości tej osoby w połączeniu z danymi dokumentu podróży, jeżeli takie dane są dostępne. Zgodnie z zasadami konieczności i proporcjonalności oraz jeśli wynik zapytania wykaże, że dane tej osoby są przechowywane we wspólnym repozytorium danych umożliwiających identyfikację, organy państwa członkowskiego powinny mieć dostęp do repozytorium, aby dokonać sprawdzenia danych dotyczących tożsamości, danych dokumentu podróży i danych biometrycznych tej osoby, bez informacji z repozytorium wskazującej, do którego systemu informacyjnego UE dane te należą.

(31) Ponieważ wykorzystanie wspólnego repozytorium danych umożliwiających identyfikację do celów identyfikacji zostało ograniczone przepisami rozporządzenia (UE) 2019/817 do ułatwiania i wspomagania poprawnej identyfikacji osób zarejestrowanych w systemach EES, VIS, ETIAS, Eurodac i ECRIS-TCN w sytuacjach kontroli policyjnych na terytorium państw członkowskich, rozporządzenie to należy zmienić, aby uwzględnić dodatkowy cel, w jakim wspólne repozytorium danych umożliwiających identyfikację może zostać wykorzystane, a mianowicie identyfikację osób podczas kontroli przesiewowej ustanowionej niniejszym rozporządzeniem.

(32) Biorąc pod uwagę, że wiele osób poddanych kontroli przesiewowej może nie posiadać żadnych dokumentów podróży, organy przeprowadzające kontrolę przesiewową powinny mieć dostęp do wszelkich innych stosownych dokumentów będących w posiadaniu tych osób, w przypadku gdy dane biometryczne takich osób nie nadają się do wykorzystania lub gdy przeszukanie wspólnego repozytorium danych umożliwiających identyfikację z ich wykorzystaniem nie daje rezultatu. Organy powinny również mieć możliwość wykorzystywania danych z tych dokumentów, innych niż dane biometryczne, do przeszukania przy ich użyciu odpowiednich baz danych.

(33) Identyfikacja osób podczas odprawy granicznej na przejściu granicznym oraz wszelkie przeszukania baz danych w związku z ochroną granicy lub kontrolami policyjnymi w pobliżu granicy zewnętrznej przez organy, które skierowały daną osobę do kontroli przesiewowej, powinny być uznane za część kontroli i nie powinny być powtarzane, chyba że zaistnieją szczególne okoliczności uzasadniające takie powtórzenie.

(34) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania art. 11 ust. 5 i art. 12 ust. 5 niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011[26]. W przypadku przyjmowania odpowiednich aktów wykonawczych należy stosować procedurę sprawdzającą.

(35) W ramach kontroli przesiewowej należy również ocenić, czy wjazd obywateli państw trzecich na terytorium Unii może stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa wewnętrznego lub porządku publicznego.

(36) Ponieważ kontrola przesiewowa dotyczy osób obecnych na granicy zewnętrznej i niespełniających warunków wjazdu albo sprowadzonych na ląd w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczej, poziom kontroli bezpieczeństwa w ramach

[26] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

kontroli przesiewowej powinien być co najmniej taki sam jak w przypadku kontroli przeprowadzanych w odniesieniu do obywateli państw trzecich, którzy wcześniej ubiegają się o zezwolenie na wjazd do Unii w celu pobytu krótkoterminowego, niezależnie od tego, czy podlegają obowiązkowi wizowemu, czy też nie.

(37) W przypadku obywateli państw trzecich, którzy ze względu na swoje obywatelstwo są zwolnieni z obowiązku wizowego na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1806[27], rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1240[28] (rozporządzenie ETIAS) stanowi, że muszą oni ubiegać się o zezwolenie na podróż, aby przyjechać do UE na pobyt krótkoterminowy. Zanim dana osoba otrzyma zezwolenie na podróż, jest poddawana kontrolom bezpieczeństwa, które polegają na przeszukaniu w oparciu o przekazane przez nią dane osobowe różnych baz danych UE – wizowego systemu informacyjnego (VIS), Systemu Informacyjnego Schengen (SIS), systemu wjazdu/wyjazdu (EES), europejskiego systemu informacji o podróży oraz zezwoleń na podróż (ETIAS), danych Europolu przetwarzanych do celów, o których mowa w art. 18 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) 2016/794[29], ECRIS-TCN[30] – a także bazy Interpolu zawierającej dane skradzionych lub utraconych dokumentów podróży (SLTD) oraz bazy danych dokumentów podróży powiązanych z notami Interpolu (baza danych TDAWN Interpolu).

(38) Jeżeli chodzi o obywateli państw trzecich, którzy podlegają obowiązkowi wizowemu na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/1806, przed wydaniem wizy poddawani są oni kontrolom bezpieczeństwa z wykorzystaniem tych samych baz danych, jak ma to miejsce w przypadku obywateli państw trzecich zwolnionych z obowiązku wizowego, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 810/2009 i rozporządzeniem (UE) nr 767/2008.

(39) Z argumentacji przedstawionej w motywie 36 wynika, że jeżeli chodzi o osoby podlegające kontroli przesiewowej, należy przeprowadzać automatyczne weryfikacje do celów bezpieczeństwa z wykorzystaniem tych samych systemów, których wykorzystanie przewidziano w przypadku osób ubiegających się o wizę lub zezwolenie na podróż w ramach europejskiego systemu informacji o podróży oraz zezwoleń na podróż: VIS, EES, ETIAS, SIS, ECRIS-TCN, baz Europolu i baz SLTD oraz TDAWN Interpolu. W przypadku osób poddanych kontroli przesiewowej należy także dokonać sprawdzenia z wykorzystaniem ECRIS-TCN, w odniesieniu do osób skazanych za przestępstwa terrorystyczne i inne formy poważnych przestępstw, danych Europolu, o których mowa w poprzednim motywie 38, bazy Interpolu

---

[27] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1806 z dnia 14 listopada 2018 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. L 303 z 28.11.2018, s. 39).

[28] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1240 z dnia 12 września 2018 r. ustanawiające europejski system informacji o podróży oraz zezwoleń na podróż (ETIAS) i zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1077/2011, (UE) nr 515/2014, (UE) 2016/399, (UE) 2016/1624 i (UE) 2017/2226 (Dz.U. L 236 z 19.9.2018, s. 1).

[29] Rozporządzenie (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz.U. L 135 z 24.5.2016, s. 53).

[30] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/816 z dnia 17 kwietnia 2019 r. ustanawiające scentralizowany system służący do ustalania państw członkowskich posiadających informacje o wyrokach skazujących wydanych wobec obywateli państw trzecich i bezpaństwowców (ECRIS-TCN) na potrzeby uzupełnienia europejskiego systemu przekazywania informacji z rejestrów karnych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) 2018/1726 (Dz.U. L 135 z 22.5.2019, s. 1).

zawierającej dane skradzionych lub utraconych dokumentów podróży oraz bazy danych dokumentów podróży powiązanych z notami Interpolu (TDAWN).

(40) Takie sprawdzenia powinny być dokonywane w sposób zapewniający pobieranie z tych baz danych wyłącznie danych niezbędnych do przeprowadzenia kontroli bezpieczeństwa. W odniesieniu do osób, które wystąpiły o ochronę międzynarodową na przejściu granicznym, przeszukanie baz danych na potrzeby kontroli bezpieczeństwa w ramach kontroli przesiewowej powinno obejmować przede wszystkim bazy danych, których nie przeszukano podczas odprawy granicznej na granicy zewnętrznej, co pozwoli uniknąć wielokrotnego przeszukiwania.

(41) Jeżeli jest to uzasadnione do celów kontroli bezpieczeństwa, kontrola przesiewowa może obejmować również weryfikację, zgodnie z prawem krajowym, przedmiotów będących w posiadaniu obywateli państw trzecich. Wszelkie środki stosowane w tym kontekście powinny być proporcjonalne i zapewniać poszanowanie godności ludzkiej osób podlegających kontroli przesiewowej. Uczestniczące organy powinny zapewnić poszanowanie praw podstawowych danej osoby, w tym prawa do ochrony danych osobowych i wolności wypowiedzi.

(42) Ponieważ dostęp do systemów EES, ETIAS, VIS i ECRIS-TCN jest niezbędny organom wyznaczonym do przeprowadzenia kontroli przesiewowej w celu ustalenia, czy dana osoba może stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa wewnętrznego lub porządku publicznego, należy zmienić odpowiednio rozporządzenie (WE) nr 767/2008, rozporządzenie (UE) 2017/2226, rozporządzenie (UE) 2018/1240 i rozporządzenie (UE) 2019/816, aby zapewnić to dodatkowe prawo dostępu, które obecnie nie jest przewidziane w tych rozporządzeniach. W przypadku rozporządzenia (UE) 2019/816 zmiana ta powinna, ze względu na zmienną geometrię, zostać dokonana za pomocą rozporządzenia innego niż niniejsze.

(43) Europejski portal wyszukiwania ustanowiony rozporządzeniem (UE) 2019/817 powinien być wykorzystywany do przeszukiwania europejskich baz danych, EES, ETIAS, VIS i ECRIS-TCN, stosownie do przypadku, do celów identyfikacji lub do celów kontroli bezpieczeństwa.

(44) Ponieważ skuteczne wdrożenie kontroli przesiewowej zależy od poprawnej identyfikacji osób, których kontrola dotyczy, a także ich przeszłości w kontekście bezpieczeństwa, przeszukiwanie europejskich baz danych jest uzasadnione tymi samymi celami, którym miało służyć ustanowienie każdej z tych baz, a mianowicie: skutecznym zarządzaniem granicami zewnętrznymi Unii, bezpieczeństwem wewnętrznym Unii oraz skutecznym wdrażaniem polityk Unii w zakresie azylu i powrotów.

(45) Zważywszy że cele niniejszego rozporządzenia, do których należy wzmocnienie kontroli osób, które zamierzają wjechać do strefy Schengen, i kierowanie ich na odpowiednią ścieżkę proceduralną, nie mogą zostać osiągnięte przez państwa członkowskie działające samodzielnie, konieczne jest ustanowienie wspólnych zasad na poziomie Unii. W związku z powyższym Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(46) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go

nie stosuje. Ponieważ niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, zgodnie z art. 4 tego protokołu Dania – w terminie sześciu miesięcy po przyjęciu przez Radę niniejszego rozporządzenia – podejmuje decyzję, czy dokona jego transpozycji do swego prawa krajowego.

(47) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE[31]; Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w jego przyjęciu i nie jest nim związana ani go nie stosuje.

(48) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. A decyzji Rady 1999/437/WE[32].

(49) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt A decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE[33].

(50) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt A decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2011/350/UE[34].

(51) W odniesieniu do Cypru, Bułgarii, Rumunii i Chorwacji niniejsze rozporządzenie stanowi akt oparty na dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związany odpowiednio w rozumieniu art. 3 ust. 1 Aktu przystąpienia z 2003 r., art. 4 ust. 1 Aktu przystąpienia z 2005 r. oraz art. 4 ust. 1 Aktu przystąpienia z 2011 r.,

---

31 Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

32 Decyzja Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31).

33 Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

34 Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

Niniejsze rozporządzenie ustanawia kontrole przesiewowe, które należy przeprowadzać na granicach zewnętrznych państw członkowskich i którym należy poddawać wszystkich obywateli państw trzecich, którzy przekroczyli granicę zewnętrzną w sposób niedozwolony, osoby, które wystąpiły o ochronę międzynarodową podczas odprawy granicznej, nie spełniając przy tym warunków wjazdu, a także osoby sprowadzone na ląd w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczej, przed skierowaniem ich na odpowiednią ścieżkę proceduralną.

Celem kontroli przesiewowej jest wzmocnienie kontroli osób, które zamierzają wjechać do strefy Schengen, oraz skierowanie ich na odpowiednią ścieżkę proceduralną.

Kontrola przesiewowa ma na celu identyfikację wszystkich obywateli państw trzecich podlegających tej kontroli oraz weryfikacja przy pomocy odpowiednich baz danych, czy dana osoba nie stanowi zagrożenia dla bezpieczeństwa wewnętrznego. Kontrola przesiewowa obejmuje również, w stosownych przypadkach, kontrole stanu zdrowia w celu zidentyfikowania osób wymagających szczególnego traktowania i potrzebujących opieki zdrowotnej, jak również tych, które stanowią zagrożenie dla zdrowia publicznego. Kontrole te przyczyniają się do kierowania takich osób na odpowiednią ścieżkę proceduralną.

Kontrole przesiewowe przeprowadza się również na terytorium państw członkowskich, w przypadku gdy brakuje oznak świadczących o tym, że dany obywatel państwa trzeciego został poddany kontroli na granicach zewnętrznych.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1. „niedozwolone przekraczanie granic zewnętrznych” oznacza przekroczenie granicy zewnętrznej państwa członkowskiego drogą lądową, morską lub powietrzną w miejscach innych niż przejścia graniczne lub w godzinach innych niż ustalone godziny otwarcia, jak określono w art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2016/399;
2. „zagrożenie dla zdrowia publicznego” oznacza zagrożenie dla zdrowia publicznego w rozumieniu w art. 2 pkt 21 rozporządzenia (UE) 2016/399;
3. „weryfikacja” oznacza proces porównywania zestawów danych w celu ustalenia autentyczności podawanej tożsamości (kontrola jeden do jednego);
4. „identyfikacja” oznacza proces ustalania tożsamości osoby m.in. poprzez przeszukiwanie bazy danych w oparciu o różne zestawy danych (kontrola jeden do wielu);
5. „obywatel państwa trzeciego” oznacza każdą osobę niebędącą obywatelem Unii w rozumieniu art. 20 ust. 1 TFUE i niebędącą osobą korzystającą z prawa do swobodnego przemieszczania się na mocy prawa Unii w rozumieniu art. 2 pkt 5 rozporządzenia (UE) 2016/399.

Artykuł 3

Kontrola przesiewowa na granicach zewnętrznych

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do wszystkich obywateli państw trzecich, którzy:

   a) zostali zatrzymani w związku z niedozwolonym przekroczeniem granicy zewnętrznej państwa członkowskiego drogą lądową, morską lub powietrzną, z wyjątkiem obywateli państw trzecich, w przypadku których państwo członkowskie nie ma obowiązku pobierania danych biometrycznych na podstawie art. 14 ust. 1 i 3 rozporządzenia (UE) nr 603/2013 z powodów innych niż ich wiek, albo

   b) zostali sprowadzeni na ląd na terytorium państwa członkowskiego w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczej.

   Kontrola przesiewowa ma zastosowanie do tych osób niezależnie od tego, czy złożyły one wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej.

2. Kontrola przesiewowa ma również zastosowanie do wszystkich obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o ochronę międzynarodową na przejściach granicznych na granicach zewnętrznych lub w strefach tranzytowych i którzy nie spełniają warunków wjazdu określonych w art. 6 rozporządzenia (UE) 2016/399.

3. Kontrola przesiewowa pozostaje bez uszczerbku dla stosowania art. 6 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2016/399, z wyjątkiem sytuacji, w której beneficjent decyzji indywidualnej wydanej przez państwo członkowskie na podstawie art. 6 ust. 5 lit. c) tego rozporządzenia ubiega się o ochronę międzynarodową.

Artykuł 4

Zezwolenie na wjazd na terytorium państwa członkowskiego

1. Podczas kontroli przesiewowej osobom, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 2, nie zezwala się na wjazd na terytorium państwa członkowskiego.

2. Jeżeli podczas kontroli przesiewowej okaże się, że dany obywatel państwa trzeciego spełnia warunki wjazdu określone w art. 6 rozporządzenia (UE) 2016/399, zaprzestaje się kontroli przesiewowej, a danemu obywatelowi państwa trzeciego zezwala się na wjazd na terytorium, bez uszczerbku dla stosowania kar, o których mowa w art. 5 ust. 3 tego rozporządzenia.

Artykuł 5

Kontrole przesiewowe na terytorium

Państwa członkowskie przeprowadzają kontrole przesiewowe obywateli państw trzecich znajdujących się na ich terytorium, w przypadku gdy brakuje oznak świadczących o tym, że

osoby te przekroczyły granicę zewnętrzną w celu wjazdu na terytorium państw członkowskich w sposób dozwolony.

Artykuł 6

Wymogi dotyczące kontroli przesiewowych

1. W przypadkach, o których mowa w art. 3, kontrola przesiewowa przeprowadzana jest w miejscach znajdujących się na granicach zewnętrznych lub w ich pobliżu.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 5, kontrola przesiewowa przeprowadzana jest w odpowiednim miejscu na terytorium państwa członkowskiego.

3. W przypadkach, o których mowa w art. 3, kontrolę przesiewową należy przeprowadzić niezwłocznie i w każdym przypadku zakończyć ją w ciągu 5 dni od zatrzymania w pobliżu granicy zewnętrznej, sprowadzenia na ląd na terytorium danego państwa członkowskiego lub stawienia się na przejściu granicznym. W wyjątkowych okolicznościach, gdy wymagana jest kontrola przesiewowa nieproporcjonalnie dużej liczby obywateli państw trzecich w tym samym czasie, co w praktyce uniemożliwia zakończenie kontroli przesiewowej w tym terminie, termin 5 dni może zostać przedłużony maksymalnie o dodatkowe 5 dni.

   Jeżeli osoby, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a) i do których ma zastosowanie art. 14 ust. 1 i 3 rozporządzenia (UE) nr 603/2013, pozostają fizycznie na granicy zewnętrznej dłużej niż 72 godziny, termin na przeprowadzenie kontroli przesiewowej w przypadku takich osób skraca się do dwóch dni.

4. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o wyjątkowych okolicznościach, o których mowa w ust. 3. Informują również Komisję, gdy tylko ustaną powody wydłużenia terminu na przeprowadzenie kontroli przesiewowej.

5. Kontrola przesiewowa, o której mowa w art. 5, przeprowadzana jest bezzwłocznie, a w każdym przypadku zostaje zakończona w ciągu 3 dni od zatrzymania.

6. Kontrola przesiewowa obejmuje następujące elementy obowiązkowe:

   a) wstępną kontrolę stanu zdrowia i identyfikację osób wymagających szczególnego traktowania, przewidziane w art. 9,

   b) identyfikację, o której mowa w art. 10,

   c) rejestrację danych biometrycznych w odpowiednich bazach danych, o której mowa w art. 14 ust. 6, w zakresie, w jakim taka rejestracja jeszcze nie nastąpiła,

   d) kontrolę bezpieczeństwa, o której mowa w art. 11,

   e) wypełnienie formularza wywiadu, o którym mowa w art. 13,

   f) skierowanie na odpowiednią ścieżkę proceduralną, o którym mowa w art. 14.

7. Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy do przeprowadzania kontroli przesiewowej. Przydzielają odpowiedni personel i zasoby wystarczające do przeprowadzania kontroli przesiewowej w efektywny sposób.

   Państwa członkowskie wyznaczają wykwalifikowany personel medyczny do przeprowadzania kontroli stanu zdrowia przewidzianej w art. 9. W razie potrzeby w proces kontroli włącza się także krajowe organy odpowiedzialne za ochronę dzieci

oraz krajowych sprawozdawców ds. zwalczania handlu ludźmi.

Przy przeprowadzaniu kontroli przesiewowej właściwe organy mogą korzystać z pomocy lub wsparcia ekspertów lub oficerów łącznikowych bądź zespołów rozmieszczonych przez Europejską Agencję Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz [Agencję Unii Europejskiej ds. Azylu] w granicach przysługujących im uprawnień.

Artykuł 7

Monitorowanie przestrzegania praw podstawowych

1. Państwa członkowskie przyjmują odpowiednie przepisy, które umożliwią przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego w celu zbadania skarg dotyczących nieprzestrzegania praw podstawowych w związku z kontrolą przesiewową.

2. Każde państwo członkowskie ustanawia niezależny mechanizm monitorowania

– aby podczas kontroli przesiewowych zapewnić zgodność z prawem unijnym i międzynarodowym, w tym z Kartą praw podstawowych;

– aby w stosownych przypadkach zapewnić zgodność z krajowymi przepisami dotyczącymi zatrzymania danej osoby, w szczególności dotyczącymi podstaw i długości okresu zatrzymania;

– aby zadbać o to, by skargi dotyczące nieprzestrzegania praw podstawowych w związku z kontrolą przesiewową, w tym w odniesieniu do dostępu do procedury azylowej i nieprzestrzegania zasady *non-refoulement*, były rozpatrywane skutecznie i bez zbędnej zwłoki.

Państwa członkowskie wprowadzają odpowiednie zabezpieczenia w celu zagwarantowania niezależności mechanizmu.

Agencja Praw Podstawowych UE wydaje ogólne wskazówki dla państw członkowskich dotyczące ustanowienia takiego mechanizmu i jego niezależnego funkcjonowania. Ponadto państwa członkowskie mogą zwrócić się do Agencji Praw Podstawowych UE o wsparcie w opracowaniu krajowego mechanizmu monitorowania, w tym zabezpieczeń w celu zagwarantowania niezależności takich mechanizmów, a także sposobów monitorowania i odpowiednich programów szkoleniowych.

Państwa członkowskie mogą zaprosić do udziału w monitorowaniu odpowiednie organizacje i podmioty krajowe, międzynarodowe i pozarządowe.

Artykuł 8

Przekazywanie informacji

1. Obywatele państw trzecich podlegający kontroli przesiewowej otrzymują zwięzłe informacje o celu takiej kontroli i sposobie jej przeprowadzania; informacje te dotyczą:

   a) etapów i sposobu przeprowadzania kontroli przesiewowej oraz jej możliwych wyników;

b) praw i obowiązków obywateli państw trzecich podczas kontroli przesiewowej, w tym spoczywającego na nich obowiązku pozostawania w wyznaczonych obiektach podczas kontroli przesiewowej.

2. Podczas kontroli przesiewowej otrzymują oni również, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące:

a) mających zastosowanie zasad odnoszących się do warunków wjazdu obywateli państw trzecich zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/399 [kodeks graniczny Schengen], a także innych warunków wjazdu, pobytu i zamieszkania obowiązujących w przypadku danego państwa członkowskiego, w zakresie, w jakim jeszcze nie przekazano tych informacji;

b) w przypadku gdy złożono wniosek lub gdy istnieją przesłanki wskazujące na to, że dana osoba chce złożyć wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej – informacje o określonym w art. [9 ust. 1 i 2] rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX [dawne rozporządzenie dublińskie] obowiązku ubiegania się o ochronę międzynarodową w państwie członkowskim pierwszego wjazdu lub legalnego pobytu, konsekwencjach nieprzestrzegania tego obowiązku określonych w art. [10 ust. 1] tego rozporządzenia oraz informacje określone w art. 11 tego rozporządzenia, a także informacje o procedurach mających zastosowanie w następstwie złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej;

c) obowiązku powrotu, któremu zgodnie z dyrektywą XXXXX [dyrektywa powrotowa] podlegają nielegalnie przebywający obywatele państw trzecich;

d) możliwości zgłoszenia się do programu zapewniającego pomoc logistyczną, finansową i innego rodzaju pomoc materialną lub rzeczową w celu wsparcia dobrowolnego wyjazdu;

e) warunków uczestnictwa w relokacji zgodnie z art. XX rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX [dawne rozporządzenie dublińskie];

f) informacje, o których mowa w art. 13 rozporządzenia (UE) 2016/679[35] [RODO].

3. Informacje przekazywane podczas kontroli przesiewowej podaje się w języku zrozumiałym dla obywatela państwa trzeciego lub w języku, co do którego można zasadnie przypuszczać, że jest dla niego zrozumiały. Informacje przekazuje się na piśmie, a w wyjątkowych okolicznościach, w razie potrzeby, ustnie z wykorzystaniem usług tłumaczenia ustnego. Informacji udziela się w odpowiedni sposób, biorąc pod uwagę wiek i płeć danej osoby.

4. Państwa członkowskie mogą upoważnić odpowiednie i właściwe organizacje i podmioty krajowe, międzynarodowe i pozarządowe do udzielania obywatelom państw trzecich informacji na podstawie niniejszego artykułu podczas kontroli przesiewowej zgodnie z przepisami ustanowionymi w prawie krajowym.

[35] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych), Dz.U. L 119 z 4.5.2016.

Artykuł 9

Kontrole stanu zdrowia i osoby wymagające szczególnego traktowania

1. Obywatele państw trzecich poddani kontroli przesiewowej, o której mowa w art. 3, podlegają wstępnemu badaniu lekarskiemu, które ma na celu określenie ewentualnych potrzeb w zakresie natychmiastowej opieki lub izolacji ze względów dotyczących zdrowia publicznego, chyba że – biorąc pod uwagę okoliczności dotyczące ogólnego stanu danego obywatela państwa trzeciego oraz powody skierowania takiej osoby na kontrolę przesiewową – odpowiednie właściwe organy uznają, że wstępne badanie lekarskie nie jest konieczne. W takim przypadku organy te informują o tym daną osobę.

2. W stosownych przypadkach sprawdza się, czy osoby, o których mowa w ust. 1, wymagają szczególnego traktowania, są ofiarami tortur lub mają szczególne potrzeby w zakresie przyjmowania lub szczególne potrzeby proceduralne w rozumieniu art. 20 [przekształconej] dyrektywy w sprawie warunków przyjmowania.

3. W przypadku gdy istnieją przesłanki wskazujące na konieczność szczególnego traktowania lub świadczące o szczególnych potrzebach w zakresie przyjmowania lub potrzebach proceduralnych, dany obywatel państwa trzeciego bezzwłocznie otrzymuje, ze względu na swój stan zdrowia fizycznego i psychicznego, odpowiednie wsparcie. W przypadku małoletnich wsparcie zapewnia personel wyszkolony i dysponujący odpowiednimi kwalifikacjami do zajmowania się małoletnimi, współpracując także z organami odpowiedzialnymi za ochronę dzieci.

4. W przypadku gdy zostanie to uznane za konieczne ze względu na okoliczności, obywatele państw trzecich poddani kontroli przesiewowej, o której mowa w art. 5, podlegają wstępnemu badaniu lekarskiemu, w szczególności w celu zidentyfikowania wszelkich problemów zdrowotnych wymagających natychmiastowej opieki, specjalnej pomocy lub izolacji.

Artykuł 10

Identyfikacja

1. W zakresie, w jakim nie miało to jeszcze miejsca podczas stosowania art. 8 rozporządzenia (UE) 2016/399, tożsamość obywateli państw trzecich poddawanych kontroli przesiewowej na podstawie art. 3 lub 5 weryfikuje się lub ustala w szczególności w oparciu o następujące dokumenty lub dane, przy jednoczesnym wykorzystaniu krajowych i europejskich baz danych:

   a) dokumenty tożsamości, dokumenty podróży lub inne dokumenty;

   b) dane lub informacje przekazane przez danego obywatela państwa trzeciego lub uzyskane od niego; oraz

   c) dane biometryczne.

2. Do celów identyfikacji, o której mowa w ust. 1, właściwe organy przeszukują wszelkie odpowiednie krajowe bazy danych, a także wspólne repozytorium danych umożliwiających identyfikację, o którym mowa w art. 17 rozporządzenia (UE) 2019/817. W tym celu wykorzystuje się dane biometryczne obywatela państwa

trzeciego pobrane na miejscu podczas kontroli przesiewowej, a także dane dotyczące tożsamości i – o ile są dostępne – dane dokumentu podróży.

3. W przypadku gdy nie można wykorzystać danych biometrycznych obywatela państwa trzeciego lub jeżeli przeszukanie za pomocą danych, o których mowa w ust. 2, zakończy się niepowodzeniem, przeszukanie, o którym mowa w ust. 2, przeprowadza się przy użyciu danych dotyczących tożsamości obywatela państwa trzeciego, w połączeniu z danymi dowolnego dokumentu tożsamości, dokumentu podróży lub innego dokumentu lub przy użyciu danych dotyczących tożsamości przekazanych przez tego obywatela państwa trzeciego.

4. W miarę możliwości kontrole obejmują również weryfikację co najmniej jednego identyfikatora biometrycznego zawartego w dowolnym dokumencie tożsamości, dokumencie podróży lub innym dokumencie.

Artykuł 11

Kontrola bezpieczeństwa

1. Obywatele państw trzecich poddawani kontroli przesiewowej na podstawie art. 3 lub 5 podlegają kontroli bezpieczeństwa, którą przeprowadza się w celu zweryfikowania, czy osoby te nie stanowią zagrożenia dla bezpieczeństwa wewnętrznego. Kontrola bezpieczeństwa może dotyczyć zarówno obywateli państw trzecich, jak i przedmiotów będących w ich posiadaniu. Do przeszukań stosuje się prawo krajowe danego państwa członkowskiego.

2. W celu przeprowadzenia kontroli bezpieczeństwa, o której mowa w ust. 1, oraz w zakresie, w jakim jeszcze tego nie dokonano zgodnie z art. 8 ust. 3 lit. a) ppkt (vi) rozporządzenia (UE) 2016/399, właściwe organy przeszukują odpowiednie krajowe i unijne bazy danych, w szczególności System Informacyjny Schengen (SIS).

3. W zakresie, w jakim jeszcze tego nie dokonano podczas odpraw, o których mowa w art. 8 rozporządzenia (UE) 2016/399, właściwy organ przeszukuje system wjazdu/wyjazdu (EES), europejski system informacji o podróży oraz zezwoleń na podróż (ETIAS), w tym listę ostrzegawczą ETIAS, o której mowa w art. 29 rozporządzenia (UE) 2018/1240, wizowy system informacyjny (VIS), system ECRIS-TCN w odniesieniu do wyroków skazujących za przestępstwa terrorystyczne lub inne formy poważnych przestępstw, dane Europolu przetwarzane do celu, o którym mowa w art. 18 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) 2016/794, oraz bazę danych dokumentów podróży powiązanych z notami Interpolu (baza „TDAWN" Interpolu) za pomocą danych, o których mowa w art. 10 ust. 1, oraz wykorzystując przynajmniej dane, o których mowa w lit. c) tego ustępu w przywołanym artykule.

4. Jeżeli chodzi o przeszukiwanie EES, ETIAS i VIS na podstawie ust. 3, pobrane dane są ograniczone do wskazania odmowy udzielenia zezwolenia na podróż, odmowy wjazdu lub decyzji o odmowie wydania, unieważnieniu lub cofnięciu wizy lub dokumentu pobytowego ze względów bezpieczeństwa.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółową procedurę i specyfikacje dotyczące pobierania danych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2.

Artykuł 12

Zasady kontroli bezpieczeństwa

1. W przypadku zapytań dotyczących systemów informacyjnych UE i wspólnego repozytorium danych umożliwiających identyfikację przeszukanie przewidziane w art. 10 ust. 2 i art. 11 ust. 2 można inicjować za pomocą europejskiego portalu wyszukiwania zgodnie z rozdziałem II rozporządzenia (UE) 2019/817 i rozdziałem II rozporządzenia (UE) 2019/818[36].

2. Jeżeli w wyniku przeszukania przewidzianego w art. 11 ust. 3 uzyskane zostanie dopasowanie względem danych w jednym z systemów informacyjnych, właściwy organ ma możliwość sprawdzenia akt, które odpowiadają temu dopasowaniu w odpowiednim systemie informacyjnym w celu określenia ryzyka dla bezpieczeństwa wewnętrznego, o którym mowa w art. 11 ust. 1.

3. Jeżeli w wyniku przeszukania przewidzianego w art. 11 ust. 3 uzyskane zostanie dopasowanie względem danych Europolu, właściwy organ państwa członkowskiego informuje Europol, aby w razie potrzeby można było podjąć wszelkie stosowne działania następcze zgodnie z odpowiednimi przepisami.

4. Jeżeli w wyniku przeszukania przewidzianego w art. 11 ust. 3 uzyskane zostanie dopasowanie względem bazy danych dokumentów podróży powiązanych z notami Interpolu (baza „TDAWN" Interpolu), właściwy organ państwa członkowskiego informuje krajowe biuro Interpolu w tym państwie członkowskim, które zainicjowało przeszukanie, aby w razie potrzeby można było podjąć wszelkie stosowne działania następcze zgodnie z odpowiednimi przepisami.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze, aby określić procedury współpracy między organami odpowiedzialnymi za przeprowadzanie kontroli przesiewowej oraz krajowymi biurami Interpolu, jednostkami krajowymi Europolu i organami centralnymi ECRIS-TCN w celu określenie ryzyka dla bezpieczeństwa wewnętrznego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2.

Artykuł 13

Formularz wywiadu

Po zakończeniu kontroli przesiewowej właściwe organy wypełniają, w odniesieniu do osób, o których mowa w art. 3 i 5, formularz, którego wzór znajduje się w załączniku I i który zawiera:

a) imię i nazwisko, datę i miejsce urodzenia oraz płeć;

b) wstępne wskazanie obywatelstwa, krajów zamieszkania przed przyjazdem i języków, którymi dana osoba się posługuje;

[36] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/818 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie ustanowienia ram interoperacyjności systemów informacyjnych UE w obszarze współpracy policyjnej i sądowej, azylu i migracji, Dz.U. L 135 z 22.5.2019, s. 85.

c) powód przybycia lub wjazdu bez zezwolenia oraz, w stosownych przypadkach, nielegalnego pobytu lub zamieszkania, w tym informacje o tym, czy dana osoba złożyła wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej;

d) informacje uzyskane na temat tras odbytych podróży, w tym miejsca wyjazdu, miejsc poprzedniego zamieszkania, państw trzecich będących państwami tranzytu oraz państw trzecich, w których można było ubiegać się o ochronę lub ją uzyskać, jak również planowanego miejsca docelowego na terenie Unii;

e) informacje na temat pomocy udzielonej przez osobę lub organizację przestępczą w związku z niedozwolonym przekroczeniem granicy oraz wszelkie powiązane informacje w przypadkach podejrzenia przemytu.

Artykuł 14

Wynik kontroli przesiewowej

1. Obywatele państw trzecich, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a) i b) niniejszego rozporządzenia

   – którzy nie złożyli wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz

   – w przypadku których kontrola przesiewowa nie wykazała, że spełniają warunki wjazdu określone w art. 6 rozporządzenia (UE) 2016/399,

   są kierowani do właściwych organów w celu zastosowania procedur spełniających wymogi dyrektywy (UE) 2008/115/WE (dyrektywa powrotowa).

   W przypadkach niezwiązanych z operacjami poszukiwawczo-ratowniczymi można odmówić wjazdu zgodnie z art. 14 rozporządzenia 2016/399.

   Formularz, o którym mowa w art. 13, przekazuje się właściwym organom, do których kierowany jest obywatel państwa trzeciego.

2. Obywatele państw trzecich, którzy złożyli wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, są kierowani do organów, o których mowa w art. XY rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedury azylowej], wraz z formularzem, o którym mowa w art. 13 niniejszego rozporządzenia. Przy tej okazji organy przeprowadzające kontrolę przesiewową odnotowują w formularzu wywiadu wszelkie elementy, których pobieżna ocena wskazuje, że mogą być istotne dla skierowania danego obywatela państwa trzeciego na ścieżkę przyspieszonego rozpatrywania wniosku lub ścieżkę procedury granicznej.

3. Jeżeli dany obywatel państwa trzeciego ma zostać relokowany w ramach mechanizmu solidarności ustanowionego w art. XX rozporządzenia (UE) nr XXXX/XXXX [rozporządzenie dublińskie], osoba taka jest kierowana do odpowiednich organów zainteresowanych państw członkowskich wraz z formularzem, o którym mowa w art. 13.

4. Obywatele państw trzecich, o których mowa w art. 5

   – którzy nie złożyli wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz

   – w przypadku których kontrola przesiewowa nie wykazała, że spełniają warunki wjazdu i pobytu

   podlegają procedurom powrotu spełniającym wymogi dyrektywy 2008/115/WE.

5. W przypadku gdy obywatele państw trzecich, którzy zostali poddani kontroli przesiewowej zgodnie z art. 5, składają wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, o którym mowa w art. 25 rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX (rozporządzenie w sprawie procedury azylowej), zastosowanie ma odpowiednio ust. 2 niniejszego artykułu.

6. Od obywateli państw trzecich, do których zastosowanie ma rozporządzenie UE XXX/XXX [rozporządzenie Eurodac], właściwe organy pobierają dane biometryczne, o których mowa w art. [10, 13, 14 i 14 a] tego rozporządzenia (UE), i przekazują je zgodnie z tym rozporządzeniem.

7. W przypadku gdy obywatele państw trzecich, o których mowa w art. 3 ust. 1 i art. 5, są kierowani na odpowiednią ścieżkę proceduralną w zakresie azylu lub powrotu, następuje zakończenie kontroli przesiewowej. Nawet jeżeli nie wszystkie kontrole zakończono w terminach, o których mowa w art. 6 ust. 3 i 5, następuje zakończenie kontroli przesiewowej w odniesieniu do takiej osoby, a dana osoba jest kierowana na odpowiednią ścieżkę proceduralną.

Artykuł 15

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 16

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 767/2008

W rozporządzeniu (WE) nr 767/2008 wprowadza się następujące zmiany:

(1) art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dostęp do VIS do celów przeglądania danych jest zarezerwowany wyłącznie dla odpowiednio upoważnionego personelu jednostki centralnej ETIAS, organów krajowych każdego państwa członkowskiego, w tym odpowiednio upoważnionego personelu jednostek krajowych ETIAS wyznaczonych na podstawie art. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1240, które są właściwe do celów określonych w art. 15–22, oraz dla odpowiednio upoważnionego personelu organów krajowych każdego państwa członkowskiego i agencji Unii, które są właściwe do celów określonych w art. 20 i 21 rozporządzenia 2019/817, a także dla właściwych organów przewidzianych w art. 6 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/XXX[37]. Dostęp taki jest ograniczony do zakresu, w jakim dane te są niezbędne do wykonywania ich zadań w tych celach oraz proporcjonalnie do wyznaczonych celów.”.

[37] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr XXX z dnia [... r.] wprowadzające kontrolę przesiewową obywateli państw trzecich na granicach zewnętrznych i zmieniające rozporządzenia (WE) nr 767/2008, (UE) 2017/2226, (UE) 2018/1240 i (UE) 2019/817.

Artykuł 17

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2017/2226

W rozporządzeniu (UE) 2017/2226 wprowadza się następujące zmiany:

(1) w art. 6 ust. 1 dodaje się literę 1) w brzmieniu:

(1) „przyczynianie się do osiągnięcia celów kontroli przesiewowej ustanowionej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/XXX[38], w szczególności w odniesieniu do kontroli przewidzianych w art. 10 tego rozporządzenia.”;

2) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„2 a. Właściwe organy, o których mowa w art. 5 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2020/XXX, mają dostęp do EES w celu przeglądania danych.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„Dostęp do danych pochodzących z EES zawartych we wspólnym repozytorium danych umożliwiających identyfikację jest zarezerwowany wyłącznie dla odpowiednio upoważnionego personelu organów krajowych każdego państwa członkowskiego i odpowiednio upoważnionego personelu agencji unijnych, które są właściwe do celów określonych w art. 20, 20 a i 21 rozporządzenia (UE) 2019/817. Dostęp taki jest ograniczony do zakresu, w jakim dane te są niezbędne do wykonywania ich zadań w tych celach oraz proporcjonalnie do wyznaczonych celów.”.

Artykuł 18

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2018/1240

W rozporządzeniu (UE) 2018/1240 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 4 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) przyczynia się do wysokiego poziomu bezpieczeństwa przez umożliwienie dokładnej oceny wnioskodawców pod kątem ryzyka, jakie mogą oni stwarzać dla bezpieczeństwa wewnętrznego, przed ich przybyciem na przejście graniczne na granicy zewnętrznej, oraz osób podlegających kontroli przesiewowej, o której mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/XXX[39] [rozporządzenie dotyczące kontroli przesiewowej], aby stwierdzić, czy istnieją

[38] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr XXX z dnia [... r.] wprowadzające kontrolę przesiewową obywateli państw trzecich na granicach zewnętrznych i zmieniające rozporządzenia (WE) nr 767/2008, (UE) 2017/2226, (UE) 2018/1240 i (UE) 2019/817.

[39] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr XXX z dnia [... r.] wprowadzające kontrolę przesiewową obywateli państw trzecich na granicach zewnętrznych i zmieniające rozporządzenia (WE) nr 767/2008, (UE) 2017/2226, (UE) 2018/1240 i (UE) 2019/817.

przesłanki faktyczne lub wynikające z takich przesłanek uzasadnione podstawy, by uznać, że obecność danej osoby na terytorium państw członkowskich stanowi ryzyko dla bezpieczeństwa;";

1) art. 13 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Każde państwo członkowskie wyznacza właściwe organy krajowe, o których mowa w ust. 1, 2 i 4 niniejszego artykułu, oraz właściwy organ, o którym mowa w art. 5 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2020/XXX, a także niezwłocznie przekazuje wykaz tych organów agencji eu-LISA zgodnie z art. 87 ust. 2 niniejszego rozporządzenia. W wykazie określa się, do jakich celów należycie upoważniony personel każdego z organów ma dostęp do danych przechowywanych w systemie informacyjnym ETIAS zgodnie z ust. 1, 2 i 4 niniejszego artykułu.".

Artykuł 19

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2019/817

W rozporządzeniu (UE) 2019/817 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 17 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Wspólne repozytorium danych umożliwiających identyfikację, tworzące indywidualne akta osobowe dla każdej osoby zarejestrowanej w systemach EES, VIS, ETIAS, Eurodac lub ECRIS-TCN, zawierające dane, o których mowa w art. 18, ustanawia się po to, aby ułatwiać i wspomagać poprawną identyfikację osób zarejestrowanych w systemach EES, VIS, ETIAS, Eurodac i ECRIS-TCN zgodnie z art. 20 i 20 a, wspierać funkcjonowanie detektora wielokrotnych tożsamości zgodnie z art. 21 oraz, w stosownych przypadkach, ułatwiać i usprawniać dostęp wyznaczonych organów i Europolu do systemów EES, VIS, ETIAS i Eurodac w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym lub innym poważnym przestępstwom, wykrywania ich lub prowadzenia w ich sprawie postępowań przygotowawczych zgodnie z art. 22.";

2) dodaje się art. 20 a w brzmieniu:

„Artykuł 20 a

Dostęp do wspólnego repozytorium danych umożliwiających identyfikację w celu identyfikacji zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2020/XXX

1. Zapytania we wspólnym repozytorium danych umożliwiających identyfikację dokonywane są przez wyznaczony właściwy organ w rozumieniu art. 6 ust. 7 rozporządzenia (UE) 2020/XXX, wyłącznie w celu identyfikacji osoby zgodnie z art. 10 tego rozporządzenia, pod warunkiem że procedurę tę uruchamia się w obecności tej osoby.

2. Jeżeli wynik zapytania wskaże, że dane tej osoby są przechowywane we wspólnym repozytorium danych umożliwiających identyfikację, właściwy organ ma możliwość sprawdzenia danych, o których mowa w art. 18 ust. 1, a także danych, o których mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/818.".

Artykuł 20

Ocena

[Trzy lata po wejściu w życie Komisja składa sprawozdanie z wdrażania środków określonych w niniejszym rozporządzeniu.]

Nie wcześniej niż [pięć] lat od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, a następnie co pięć lat, Komisja przeprowadza ocenę niniejszego rozporządzenia. Komisja przedstawia sprawozdanie z najważniejszymi ustaleniami Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu. Państwa członkowskie dostarczają Komisji wszelkie informacje niezbędne do przygotowania tego sprawozdania, najpóźniej sześć miesięcy przed upływem terminu [pięciu] lat.

Artykuł 21

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

wprowadzające kontrolę przesiewową obywateli państw trzecich na granicach zewnętrznych oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 767/2008, (UE) 2017/2226 i (UE) 2018/1240

1.2. Dziedziny polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa (klaster programów)

Dział 4 (Migracja i zarządzanie granicami). Tytuł 11. Zarządzanie granicami

Ochrona granic zewnętrznych:

zapewnienie kontroli osób i skutecznego nadzoru przy przekraczaniu granic zewnętrznych

1.3. Wniosek/inicjatywa dotyczy:

☑ **nowego działania**

☐ **przedłużenia bieżącego działania**

☐ **połączenia lub przekształcenia co najmniej jednego działania pod kątem innego/nowego działania**

1.4. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.4.1. Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej, w tym szczegółowy terminarz przebiegu realizacji inicjatywy

Wniosek przedstawia się w nawiązaniu do zapowiedzi przewodniczącej Komisji Europejskiej Ursuli von der Leyen z września 2019 r. dotyczącej przyjęcia nowego paktu o migracji i azylu, w którym miało zostać nakreślone kompleksowe podejście do granic zewnętrznych, systemów azylowych i powrotowych, strefy Schengen jako przestrzeni swobodnego przepływu osób i aspektów zewnętrznych.

Wniosek towarzyszy komunikatowi Komisji w sprawie nowego paktu o migracji i azylu, którego celem jest wzmocnienie wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi.

W perspektywie krótkoterminowej państwa członkowskie będą musiały wyznaczyć odpowiednie organy do przeprowadzania kontroli przesiewowej i stworzyć infrastrukturę, która mogłaby zostać wykorzystana w tym celu. Ponadto będą musiały podjąć działania w celu ustanowienia mechanizmu monitorowania przestrzegania praw podstawowych podczas kontroli przesiewowej. W tym kontekście pierwsze dwa lata mogą wymagać większych inwestycji niż kolejne lata, w szczególności w państwach członkowskich pierwszej linii.

W perspektywie długoterminowej państwa członkowskie będą musiały rozwijać i utrzymywać ośrodki kontroli przesiewowej, zapewniać niezbędne zasoby i odpowiednio przeszkolony personel, a także utrzymywać mechanizm monitorowania.

1.4.2. Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej (może wynikać z różnych czynników, na przykład korzyści koordynacyjnych, pewności prawa, większej efektywności lub komplementarności). Na potrzeby tego punktu „wartość dodaną z tytułu zaangażowania Unii" należy rozumieć jako wartość wynikającą z unijnej interwencji wykraczającą poza wartość, która zostałaby wytworzona przez same państwa członkowskie.

Przyczyny działania na poziomie europejskim (*ex ante*)

Celem wniosku jest przyczynienie się do stworzenia kompleksowego i odpornego systemu kontroli na granicach zewnętrznych w celu ułatwienia procedur azylowych i procedur powrotu.

Cele niniejszego wniosku nie mogą być osiągnięte w sposób zadowalający przez państwa członkowskie działające samodzielnie. Zgodnie z motywem 6 kodeksu granicznego Schengen „[k]ontrola graniczna leży w interesie nie tylko państwa członkowskiego, na którego granicach zewnętrznych jest ona dokonywana, ale w interesie wszystkich państw członkowskich, które zniosły kontrolę na granicach wewnętrznych. Kontrola graniczna powinna pomagać w zwalczaniu nielegalnej migracji i handlu ludźmi oraz zapobieganiu wszelkim zagrożeniom dla bezpieczeństwa wewnętrznego, porządku publicznego, zdrowia publicznego i stosunków międzynarodowych państw członkowskich".

Oczekiwana wygenerowana unijna wartość dodana (*ex post*)

W porównaniu z obecnymi procedurami proponowana kontrola przesiewowa będzie stanowiła wartość dodaną, w szczególności poprzez:

– stworzenie jednolitych zasad identyfikacji obywateli państw trzecich niespełniających warunków wjazdu, o których mowa w kodeksie granicznym Schengen, oraz poddawania ich kontroli stanu zdrowia i kontroli bezpieczeństwa na granicach zewnętrznych;

– zapewnienie, aby wjazd nie był dozwolony dla obywateli państw trzecich, których status nie został jeszcze potwierdzony, a tym samym zapobieganie ich ucieczce;

– ułatwienie określania oraz stosowania właściwej procedury: procedury powrotu lub, w przypadku wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, zwykłej procedury azylowej, procedury przyspieszonej, azylowej procedury granicznej lub relokacji do innego państwa członkowskiego, oraz

– stworzenie ram także w odniesieniu do kontroli przesiewowej obywateli państw trzecich, którzy wjechali na terytorium państw członkowskich bez zezwolenia i zostali zatrzymani na ich terytorium.

1.4.3. Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań

Przygotowując wniosek, uwzględniono doświadczenia zgromadzone w wyniku stosowania standardowego procesu wdrożonego obecnie we Włoszech i w Grecji na obszarach hotspotów, o których mowa w rozporządzeniu 2019/1896. Wniosek przewiduje ścisłą współpracę między organami krajowymi, Komisją, odpowiednimi agencjami UE i innymi ekspertami z państw członkowskich oraz stanowi odpowiedź na konkretne wyzwania, z jakimi muszą się zmierzyć na granicach zewnętrznych państwa członkowskie szczególnie narażone na migrację.

1.4.4. Spójność z innymi właściwymi instrumentami oraz możliwa synergia

Niniejszy wniosek jest jednym z aktów legislacyjnych składających się na nowy pakt o migracji i azylu i zawiera przepisy przewidujące dodatkowy element w zarządzaniu migracją w pełnej spójności z wnioskami dotyczącymi rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją, rozporządzenia w sprawie procedury azylowej, rozporządzenia w sprawie sytuacji kryzysowych oraz zmienionym wnioskiem dotyczącym przekształcenia rozporządzenia Eurodac.

Niniejszy wniosek w powiązaniu z powyższymi wnioskami ma przyczynić się do zmiany podejścia do migracji na bardziej kompleksowe poprzez płynne powiązanie wszystkich etapów procesu migracyjnego, od przybycia poprzez rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej aż po przeprowadzanie powrotów, w stosownych przypadkach. Powinno to iść w parze z pełnym poszanowaniem praw podstawowych. W tym celu proponuje się zapewnienie, aby każde państwo członkowskie ustanowiło niezależny mechanizm monitorowania, tak by zapewnić przestrzeganie praw podstawowych przez cały czas trwania kontroli przesiewowej oraz właściwe zbadanie wszelkich zarzutów dotyczących naruszenia praw podstawowych.

Mechanizm monitorowania w odniesieniu do kontroli przesiewowej powinien być częścią sprawowania rządów (w obszarze migracji) i monitorowania sytuacji migracyjnej przewidzianych w nowym rozporządzeniu w sprawie zarządzania azylem i migracją. Państwa członkowskie powinny uwzględnić wyniki monitorowania prowadzonego za pomocą własnych krajowych mechanizmów monitorowania na podstawie rozporządzenia dotyczącego kontroli przesiewowej w strategiach krajowych przewidzianych w rozporządzeniu w sprawie zarządzania azylem i migracją.

Wniosek nie ma wpływu na obowiązujące procedury w zakresie azylu i powrotów ani nie ogranicza korzystania z indywidualnych praw, lecz stwarza etap poprzedzający wjazd, aby ułatwić lepsze wykorzystanie tych procedur.

Wynikiem kontroli przesiewowej powinno być skierowanie obywateli państw trzecich do właściwych organów, które – korzystając z informacji zebranych podczas kontroli przesiewowej w formularzu wywiadu – powinny podjąć odpowiednie decyzje.

Informacje zgromadzone podczas kontroli przesiewowej powinny zatem pomóc w osiągnięciu celów odpowiednich procedur w bardziej efektywny sposób. Powinny one w szczególności pomóc właściwym organom azylowym w identyfikacji tych osób ubiegających się o azyl, które powinny być objęte procedurą graniczną, zgodnie z proponowanymi zmianami rozporządzenia w sprawie procedury azylowej. Powinny również pomóc w zwalczaniu przemytu i usprawnieniu kontroli granicznych dzięki lepszemu zrozumieniu przepływów migracyjnych.

Dane biometryczne, o których mowa w rozporządzeniu XXXX [rozporządzenie Eurodac], wraz z danymi, o których mowa w art. [10, 13, 14 i 14a] tego rozporządzenia, zgromadzone podczas kontroli przesiewowej, należy przekazywać do Eurodac w odniesieniu do obywateli państw trzecich, w przypadku których państwa członkowskie są zobowiązane do pobierania odcisków palców, co zaostrza obowiązki dotyczące pobierania odcisków palców od obywateli państw trzecich oraz ich rejestracji. Kontrola przesiewowa ułatwi również sprawdzanie danych w innych

unijnych wielkoskalowych systemach informatycznych, takich jak System Informacyjny Schengen, do celów powrotów.

1.5. Okres trwania działania i jego wpływ finansowy

☐ **Ograniczony czas trwania**

☐ Okres trwania wniosku/inicjatywy: od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.

☐ Okres trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na zobowiązania oraz od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na płatności.

☑ **Nieograniczony czas trwania**

Wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od dnia wejścia w życie,

po którym następuje faza operacyjna.

1.6. Planowane tryby zarządzania[40]

☑ **Bezpośrednie zarządzanie** przez Komisję

– ☐ w ramach jej służb, w tym za pośrednictwem jej pracowników w delegaturach Unii;

– ☐ przez agencje wykonawcze;

☑ **Zarządzanie dzielone** z państwami członkowskimi

☐ **Zarządzanie pośrednie** poprzez przekazanie zadań związanych z wykonaniem budżetu:

– ☐ państwom trzecim lub organom przez nie wyznaczonym;

– ☐ organizacjom międzynarodowym i ich agencjom (należy wyszczególnić);

– ☐ EBI oraz Europejskiemu Funduszowi Inwestycyjnemu;

– ☐ organom, o których mowa w art. 70 i 71 rozporządzenia finansowego;

– ☐ organom prawa publicznego;

– ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu, które świadczą usługi użyteczności publicznej, o ile zapewniają one odpowiednie gwarancje finansowe;

– ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu państwa członkowskiego, którym powierzono realizację partnerstwa publiczno-prywatnego oraz które zapewniają odpowiednie gwarancje finansowe;

– ☐ osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej oraz określonym we właściwym podstawowym akcie prawnym.

– *W przypadku wskazania więcej niż jednego trybu należy podać dodatkowe informacje w części „Uwagi”.*

Uwagi

Elementy kontroli przesiewowej, które mogą wymagać wsparcia finansowego:

[40] Wyjaśnienia dotyczące trybów zarządzania oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na następującej stronie: https://myintracomm.ec.europa.eu/budgweb/EN/man/budgmanag/Pages/budgmanag.aspx

- infrastruktura na potrzeby kontroli przesiewowej: zapewnienie i wykorzystanie/modernizacja istniejących obiektów na przejściach granicznych, w ośrodkach recepcyjnych itp., - szkolenie funkcjonariuszy straży granicznej i innych właściwych organów w zakresie przeprowadzania kontroli przesiewowej, - dostęp do odpowiednich baz danych w nowych lokalizacjach, - szkolenie i zatrudnienie nowego personelu do przeprowadzania kontroli przesiewowej, - zatrudnienie personelu medycznego, - sprzęt medyczny i pomieszczenia do wstępnego badania stanu zdrowia, - ustanowienie niezależnego mechanizmu monitorowania w celu zapewnienia przestrzegania praw podstawowych przez cały czas trwania kontroli przesiewowej

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Określić częstotliwość i warunki

Zgodnie z wnioskiem w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego, w ramach Funduszu Zintegrowanego Zarządzania Granicami, instrument wsparcia finansowego na rzecz zarządzania granicami i wiz (COM(2018) 473 final):

Zarządzanie dzielone:

Każde państwo członkowskie ustanowi systemy zarządzania i kontroli dla swojego programu i zapewni jakość i rzetelność systemu monitorowania i danych na temat wskaźników zgodnie z rozporządzeniem w sprawie wspólnych przepisów. Aby ułatwić szybkie rozpoczęcie wdrażania, istnieje możliwość przedłużenia okresu działania istniejących i sprawnych systemów zarządzania i kontroli na kolejny okres programowania.

W tym kontekście państwa członkowskie zostaną poproszone o powołanie komitetu monitorującego, w którym Komisja będzie zasiadać w charakterze doradczym. Komitet monitorujący będzie się zbierał co najmniej raz w roku. Będzie on dokonywał przeglądu wszystkich kwestii mających wpływ na postępy w realizacji celów programu.

Państwa członkowskie będą przesyłać roczne sprawozdanie z realizacji celów, które powinno zawierać informacje na temat postępów w realizacji programu oraz realizacji celów pośrednich i końcowych. Powinno ono także poruszać wszelkie kwestie mające wpływ na wyniki programu i opisywać środki wprowadzone w celu zaradzenia tym kwestiom.

Na koniec okresu każde państwo członkowskie przedłoży końcowe sprawozdanie z realizacji celów. Sprawozdanie końcowe powinno koncentrować się na postępach w realizacji celów programu i zawierać przegląd najważniejszych kwestii, które wpłynęły na wyniki programu, środków wprowadzonych w celu rozwiązania tych kwestii oraz ocenę skuteczności tych środków. Powinno ono ponadto przedstawiać wkład programu w rozwiązanie problemów określonych w odpowiednich zaleceniach UE skierowanych do danego państwa członkowskiego, postępy w osiąganiu celów końcowych wyznaczonych w ramach wykonania, ustalenia wynikające z odpowiednich ocen oraz działania następcze podjęte w związku z tymi ustaleniami i wyniki działań w zakresie komunikacji.

Zgodnie z projektem wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów państwa członkowskie przesyłają co roku pakiet dokumentów dotyczących poświadczenia wiarygodności, zawierający roczne sprawozdanie finansowe, deklarację zarządczą i opinie instytucji audytowej dotyczące sprawozdania finansowego, systemu zarządzania i kontroli oraz legalności i prawidłowości wydatków zadeklarowanych w rocznym sprawozdaniu finansowym. Komisja wykorzysta wspomniany pakiet dokumentów dotyczących poświadczenia wiarygodności do ustalenia kwoty obciążającej Fundusz w danym roku obrachunkowym.

Co dwa lata organizowane będzie posiedzenie w sprawie przeglądu z udziałem Komisji i danego państwa członkowskiego w celu zbadania wyników poszczególnych programów.

Sześć razy w roku państwa członkowskie przekazują dane dotyczące swojego programu, w podziale na cele szczegółowe. Takie dane dotyczą kosztu operacji i wartości wspólnych wskaźników produktu i rezultatu.

Wymogi ogólne:

Komisja przeprowadza śródokresową i retrospektywną ocenę działań realizowanych w ramach omawianego Funduszu zgodnie z rozporządzeniem w sprawie wspólnych przepisów. Ocena śródokresowa powinna opierać się w szczególności na ocenie śródokresowej programów przedłożonych Komisji przez państwa członkowskie do dnia 31 grudnia 2024 r.

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. Uzasadnienie dla systemu zarządzania, mechanizmów finansowania wykonania, warunków płatności i proponowanej strategii kontroli

Zgodnie z wnioskiem w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego, w ramach Funduszu Zintegrowanego Zarządzania Granicami, instrument wsparcia finansowego na rzecz zarządzania granicami i wiz (COM(2018) 473 final):

Zarówno oceny *ex post* funduszy Dyrekcji Generalnej ds. Migracji i Spraw Wewnętrznych (DG HOME) w latach 2007–2013, jak i oceny śródokresowe bieżących funduszy DG HOME pokazują, że połączenie różnych metod realizacji w obszarach migracji i spraw wewnętrznych pozwoliło na wypracowanie skutecznego sposobu osiągania celów tych funduszy. Utrzymuje się całościową strukturę mechanizmów realizacji obejmującą zarządzanie dzielone, bezpośrednie i pośrednie.

Państwa członkowskie wdrażają w ramach zarządzania dzielonego programy, które przyczyniają się do realizacji celów polityki Unii i które są dostosowane do kontekstu krajowego państw członkowskich. Programy te mogłyby obejmować działania związane z kontrolą przesiewową. Zarządzanie dzielone gwarantuje dostępność wsparcia finansowego we wszystkich państwach uczestniczących. Zarządzanie dzielone zapewnia ponadto przewidywalność finansowania, a państwom członkowskim, które są najbardziej świadome wyzwań, przed którymi stoją, umożliwia odpowiednie planowanie długoterminowych zobowiązań finansowych. Finansowanie uzupełniające przeznaczone na działania szczególne (które wymagają współpracy między państwami członkowskimi lub w przypadku gdy rozwój sytuacji w Unii wymaga udostępnienia dodatkowego finansowania jednemu lub kilku państwom członkowskim) oraz na działania w zakresie przesiedleń i przekazywania można realizować w ramach zarządzania dzielonego. Nowość polega na tym, że Fundusz może zapewniać pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych także w ramach zarządzania dzielonego, w uzupełnieniu zarządzania bezpośredniego i pośredniego.

Metodą zarządzania bezpośredniego Komisja wspiera inne działania, przyczyniające się do realizacji wspólnych celów polityki Unii. Działania te umożliwiają dostosowanie wsparcia na pilne i szczególne potrzeby w poszczególnych państwach członkowskich („pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych”), wspieranie ponadnarodowych sieci i działań, testowanie innowacyjnych działań, które można

rozszerzyć w ramach programów krajowych, i uwzględnienie badań w interesie Unii jako całości („działania unijne”).

W ramach zarządzania pośredniego Fundusz zachowuje możliwość delegowania zadań związanych z wykonaniem budżetu, między innymi, na organizacje międzynarodowe i agencje ds. spraw wewnętrznych do konkretnych celów.

Mając na uwadze różne cele i potrzeby, w ramach Funduszu proponuje się wprowadzenie instrumentu tematycznego jako sposobu zrównoważenia przewidywalności wieloletniego przydziału środków dla programów krajowych z elastycznością w okresowym uruchamianiu środków finansowych na działania o wysokim poziomie wartości dodanej dla Unii. Instrument tematyczny będzie wykorzystywany do działań szczególnych w państwach członkowskich i między nimi, działań Unii, pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych, do przesiedleń i relokacji. Dzięki temu możliwe jest przydzielanie i przenoszenie środków pomiędzy różnymi wspomnianymi wyżej sposobami zarządzania na podstawie dwuletniego programowania.

Zasady płatności w ramach zarządzania dzielonego opisano w projekcie wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów, który przewiduje roczne płatności zaliczkowe, a następnie maksymalnie 4 płatności okresowe na program i rok na podstawie wniosków o płatność przesłanych przez państwa członkowskie w danym roku obrachunkowym. Zgodnie z projektem wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów płatności zaliczkowe są rozliczane w ostatnim roku obrachunkowym programów.

Strategia kontroli będzie się opierała na nowym rozporządzeniu finansowym i na rozporządzeniu w sprawie wspólnych przepisów. Nowe rozporządzenie finansowe i projekt wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów powinny przewidywać rozszerzenie wykorzystania uproszczonych form dotacji, takich jak stawki zryczałtowane, płatności ryczałtowe i koszty jednostkowe. Wprowadza ono również nowe formy płatności, oparte na uzyskanych wynikach, a nie na kosztach. Beneficjenci będą mogli otrzymać stałą kwotę pieniężną, jeśli udowodnią, że miały miejsce pewne działania, takie jak szkolenia czy udzielanie pomocy humanitarnej. Oczekuje się, że zmniejszy to obciążenie związane z kontrolą zarówno na poziomie beneficjenta, jak i na poziomie państw członkowskich (np. kontrole rachunków i pokwitowań z tytułu kosztów).

W odniesieniu do zarządzania dzielonego projekt wniosku dotyczący rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów opiera się na strategii zarządzania i kontroli obowiązującej w okresie programowania 2014–2020, ale wprowadza też pewne środki mające na celu uproszczenie wdrażania i zmniejszenie obciążenia związanego z kontrolą zarówno na poziomie beneficjentów, jak i państw członkowskich. Nowe elementy to:

- zrezygnowanie z procedury wyznaczania (co umożliwi przyspieszenie realizacji programów);

- kontrole zarządcze (administracyjne i na miejscu) przeprowadzane przez instytucję zarządzającą na zasadzie ryzyka (w porównaniu z kontrolami administracyjnymi wymaganymi w 100 % przypadków w okresie programowania 2014–2020). W pewnych warunkach instytucje zarządzające mogą ponadto stosować proporcjonalne ustalenia dotyczące kontroli zgodnie z procedurami krajowymi;

- warunki pozwalające uniknąć wielokrotnych kontroli w odniesieniu do tej samej operacji/tych samych wydatków.

Instytucje programu przedstawią Komisji wnioski o płatność okresową w oparciu o wydatki poniesione przez beneficjentów. Projekt wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów zezwala instytucjom zarządzającym na dokonywanie kontroli zarządczych na podstawie ryzyka i przewiduje również szczególne kontrole (np. kontrole na miejscu dokonywane przez instytucję zarządzającą oraz audyty operacji/wydatków dokonywane przez instytucję audytową) po zgłoszeniu Komisji kosztów dodatkowych we wnioskach o płatności okresowe. Aby zminimalizować ryzyko zwrotu wydatków niekwalifikowalnych, w projekcie wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów przewidziano maksymalny pułap płatności okresowych Komisji wynoszący 90 %, zważywszy że w danym momencie dokonana została tylko część kontroli krajowych. Komisja wypłaci pozostałą kwotę po rocznym rozliczeniu rachunków, kiedy instytucje programu przekażą jej pakiet dokumentów dotyczących poświadczenia wiarygodności. Wszelkie nieprawidłowości wykryte przez Komisję lub Europejski Trybunał Obrachunkowy po przekazaniu rocznego pakietu dokumentów dotyczących poświadczenia wiarygodności mogą prowadzić do korekty finansowej netto.

2.2.2. Informacje dotyczące zidentyfikowanego ryzyka i systemów kontroli wewnętrznej ustanowionych w celu jego ograniczenia

DG HOME nie musi mierzyć się z poważnym ryzykiem wystąpienia błędów w swoich programach wydatkowania. Potwierdza to systematyczny brak istotnych ustaleń w sprawozdaniach rocznych Trybunału Obrachunkowego.

W ramach zarządzania dzielonego ogólne ryzyko związane z realizacją bieżących programów dotyczy niedostatecznego wykorzystania Funduszu przez państwa członkowskie i ewentualnych błędów wynikających ze złożonego charakteru przepisów i słabości systemów zarządzania i kontroli. Projekt rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów upraszcza ramy regulacyjne, ujednolicając przepisy oraz systemy zarządzania i kontroli w różnych funduszach objętych zarządzaniem dzielonym. Projekt upraszcza także wymogi dotyczące kontroli (np. kontrole zarządcze oparte na analizie ryzyka, możliwość proporcjonalnych zasad kontroli opartych na procedurach krajowych, ograniczenia prac audytowych pod względem czasu lub operacji szczególnych).

2.2.3. Oszacowanie i uzasadnienie efektywności kosztowej kontroli (relacja kosztów kontroli do wartości zarządzanych funduszy powiązanych) oraz ocena prawdopodobnego ryzyka błędu (przy płatności i przy zamykaniu)

Oczekuje się, że koszty kontroli w państwach członkowskich pozostaną takie same lub ewentualnie się zmniejszą. W odniesieniu do obecnego cyklu programowania (2014–2020) łączny koszt kontroli sprawowanej przez państwa członkowskie, według stanu na 2017 r., szacuje się na około 5 % całkowitej kwoty płatności wnioskowanych przez państwa członkowskie na 2017 r.

Oczekuje się, że – w miarę wzrostu wydajności w trakcie realizacji programów oraz zwiększenia płatności na rzecz państw członkowskich – odsetek ten zmniejszy się.

Przy opartym na analizie ryzyka podejściu do zarządzania i kontroli przewidzianym w projekcie wniosku dotyczącym rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów w połączeniu z większą motywacją do przyjęcia uproszczonych form kosztów zakłada się dalsze obniżenie kosztu kontroli po stronie państw członkowskich.

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Określić istniejące lub przewidywane środki zapobiegania i ochrony, np. ze strategii zwalczania nadużyć finansowych.

DG HOME będzie w dalszym ciągu stosować swoją strategię w zakresie zwalczania nadużyć finansowych zgodnie ze strategią Komisji w tym zakresie (CAFS) w celu zapewnienia m.in., by jej wewnętrzne kontrole związane ze zwalczaniem nadużyć były w pełni zgodne z CAFS oraz by jej podejście w kwestii zarządzania ryzykiem nadużyć było nastawione na wykrywanie obszarów obciążonych takim ryzykiem oraz na podejmowanie odpowiednich działań.

W odniesieniu do zarządzania dzielonego państwa członkowskie mają obowiązek zapewnić zgodność z prawem i prawidłowość wydatków ujętych w sprawozdaniu finansowym przedłożonym Komisji. W tym kontekście państwa członkowskie są zobowiązane podejmować wszelkie niezbędne działania, aby wykrywać i korygować nieprawidłowości oraz im zapobiegać. Podobnie jak w obecnym cyklu programowania (2014–2020) państwa członkowskie są zobowiązane wprowadzić procedury wykrywania nieprawidłowości i nadużyć finansowych w związku z rozporządzeniem delegowanym Komisji w sprawie zgłaszania nieprawidłowości. Środki zwalczania nadużyć finansowych pozostaną nadrzędną zasadą i obowiązkiem państw członkowskich.

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Dział wieloletnich ram finansowych i proponowane nowe linie budżetowe po stronie wydatków

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Dział 4: „Migracja i zarządzanie granicami”	Zróżn. / niezróżn.[41]	państw EFTA[42]	krajów kandydujących[43]	państw trzecich	w rozumieniu art. [21 ust. 2 lit. b)] rozporządzenia finansowego
4	11.02.01 — Instrument na rzecz Zarządzania Granicami i Wiz	Zróżn.	NIE	NIE	TAK	NIE
4	11.01.01 — Wydatki na wsparcie dotyczące Funduszu Zintegrowanego Zarządzania Granicami — Instrument na rzecz Zarządzania Granicami i Wiz	Środki niezróżnicowane	NIE	NIE	TAK	NIE

Uwagi:

Należy zauważyć, że środki, o które wnosi się w związku z przedstawionym wnioskiem, są pokrywane ze środków już przewidzianych w ocenie skutków finansowych regulacji, na której opiera się rozporządzenie dotyczące Instrumentu na rzecz Zarządzania Granicami i Wiz. W związku z niniejszym wnioskiem ustawodawczym nie występuje się o dodatkowe zasoby finansowe ani ludzkie.

41 Środki zróżnicowane / środki niezróżnicowane

42 EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu

43 Kraje kandydujące oraz w stosownych przypadkach potencjalne kraje kandydujące Bałkanów Zachodnich.

3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki

3.2.1. Synteza szacunkowego wpływu na wydatki

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych	4	„Migracja i zarządzanie granicami”

			2021	**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**	***po 2027 r.***	**OGÓŁEM**
Środki operacyjne (w podziale na linie budżetowe wymienione w pkt 3.1)	Środki na zobowiązania	(1)	66,510	67,470	62,450	55,174	55,174	55,174	55,174		417,126
	Środki na płatności	(2)	17,918	27,079	28,591	24,930	25,868	33,452	47,439	211,850	417,126
Środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na program[44]	Środki na zobowiązania = środki na płatności	(3)	0,250	0,250							0,500
OGÓŁEM środki przydzielone na program	Środki na zobowiązania	=1+3	**66,760**	**67,720**	**62,450**	**55,174**	**55,174**	**55,174**	**55,174**	**-**	**417,626**
	Środki na płatności	=2+3	**18,168**	**27,329**	**28,591**	**24,930**	**25,868**	**33,452**	**47,439**	**211,850**	**417,626**

[44] Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie w zakresie wprowadzania w życie programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

Dział wieloletnich ram finansowych	7	„Wydatki administracyjne”

Niniejszą część uzupełnia się przy użyciu „danych budżetowych o charakterze administracyjnym”, które należy najpierw wprowadzić do załącznika do oceny skutków finansowych regulacji, przesyłanego do DECIDE w celu konsultacji między służbami.

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		2021	**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**	***po 2027 r.***	**OGÓŁEM**
Zasoby ludzkie										
Pozostałe wydatki administracyjne		0,060	0,060	-	-	-	-	-		0,120
OGÓŁEM środki na DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych	(Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)	0,060	0,060	-	-	-	-	-		0,120

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		2021	**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**	***po 2027 r.***	**OGÓŁEM**
OGÓŁEM środki z wszystkich DZIAŁÓW wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	**66,820**	**67,780**	**62,450**	**55,174**	**55,174**	**55,174**	**55,174**	**-**	**417,746**
	Środki na płatności	**18,228**	**27,389**	**28,591**	**24,930**	**25,868**	**33,452**	**47,439**	**211,850**	**417,746**

3.2.2. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki administracyjne

– ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych

– ☑ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Rok	**2021**	**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**	**OGÓŁEM**
DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych								
Zasoby ludzkie								
Pozostałe wydatki administracyjne	0,060	0,060						**0,120**
Suma cząstkowa DZIAŁU 7 wieloletnich ram finansowych	0,060	0,060						**0,120**

Poza DZIAŁEM 7[45] wieloletnich ram finansowych								
Zasoby ludzkie								
Pozostałe wydatki o charakterze administracyjnym								
Suma cząstkowa poza DZIAŁEM 7 wieloletnich ram finansowych								

OGÓŁEM	0,060	0,060						**0,120**

Potrzeby w zakresie środków na zasoby ludzkie i inne wydatki o charakterze administracyjnym zostaną pokryte z zasobów dyrekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

[45] Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie w zakresie wprowadzania w życie programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

3.2.2.1. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

☑ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich.

☐ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

Wartości szacunkowe należy wyrazić w ekwiwalentach pełnego czasu pracy

Rok		**2021**	**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**
•Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)								
W centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji								
W delegaturach								
Badania naukowe								
• Personel zewnętrzny (w ekwiwalentach pełnego czasu pracy: EPC) – CA, LA, SNE, INT i JED [46] Dział 7								
Finansowanie z DZIAŁU 7 wieloletnich ram finansowych	- w centrali							
	- w delegaturach							
Finansowanie ze środków przydzielonych na program[47]	- w centrali							
	- w delegaturach							
Badania naukowe								
Inne (określić)								
OGÓŁEM								

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów dyrekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

Opis zadań do wykonania:

Urzędnicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony	
Personel zewnętrzny	

[46] CA = personel kontraktowy; LA = personel miejscowy; SNE = oddelegowany ekspert krajowy; INT = personel tymczasowy; JPD = młodszy specjalista w delegaturze.

[47] W ramach podpułapu na personel zewnętrzny ze środków operacyjnych (dawne linie „BA”).

3.2.3. Udział osób trzecich w finansowaniu

– Wniosek/inicjatywa:

– ☐ nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich

– ☑ przewiduje współfinansowanie ze strony osób trzecich szacowane zgodnie z poniższymi szacunkami:

środki w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Rok	**2021**	**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**	**OGÓŁEM**
Określić organ współfinansujący	Uczestniczące państwa członkowskie, w tym państwa stowarzyszone w ramach Schengen							
OGÓŁEM środki objęte współfinansowaniem	do ustalenia	do ustalenia	do ustalenia	do ustalenia	do ustalenia	do ustalenia	do ustalenia	

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

– ☑ Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody.

– ☐ Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:

  – ☐ wpływ na zasoby własne

  – ☐ wpływ na dochody inne

Wskazać, czy dochody są przypisane do linii budżetowej po stronie wydatków ☐

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Linia budżetowa po stronie dochodów	Wpływ wniosku/inicjatywy[48]						
	2021	**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**
Artykuł …							

W przypadku wpływu na dochody przeznaczone na określony cel należy wskazać linie budżetowe po stronie wydatków, które ten wpływ obejmie.

Pozostałe uwagi (np. metoda/wzór użyte do obliczenia wpływu na dochody albo inne informacje).

[48] W przypadku tradycyjnych zasobów własnych (opłaty celne, opłaty wyrównawcze od cukru) należy wskazać kwoty netto, tzn. kwoty brutto po odliczeniu 20 % na poczet kosztów poboru.